

Obecní zpravodaj **Ostrožské Lhoty**

Duben 2021

Čtvrtletník občanů Ostrožské Lhoty

Cena 10 Kč

Velikonoce jsou svátkem naší spásy:
svátkem našeho vytržení z nebezpečí života,
svátkem naší ochrany,
svátkem našeho osvobození,
svátkem našeho vykoupení,
svátkem našeho vyléčení,
svátkem našeho vítězství,
svátkem našeho života v plnosti,
svátkem našeho pokoje a míru.
Toto všechno jsou totiž biblické významy slova spása.

Johannes B. Brantsche

*Z obsahu zpravodaje: Hasiči odváželi seniory na očkování proti covid-19.
Marie Adamcová nejen o distanční výuce. Rozhovor se záchranářkou Klárou
Nedbalovou. Lhoťané běželi Jizerskou padesátku na Pustevnách.*

Fašank ve školní družině - děti upekly Milosti

SLOVO STAROSTY

Milí spoluobčané, začátek letošního roku je bohužel stále pod taktovkou epidemie covid-19 a s tím souvisejícími omezeními. Přesto v probouzející se přírodě a pomalu přicházejícím jaru vidím naději na brzké zlepšení situace.

Dovolím si zmínit drobnou statistiku lidí pozitivních na covid-19 v naší obci v letošním roce. V lednu po Silvestru počet nakažených stoupl na číslo 27, tento stav se postupně zlepšoval. Cca od 10. 2. do 24. 2. 2021 jsme v naší obci neměli žádného nakaženého. Od 25. 2. cca do 10. 3. se stav nakažených pohyboval kolem 5 osob. Od 14. 2. se počet nakažených začal bohužel navyšovat. K 19. 3. se počet nakažených vyšplhal až na 14 osob. To, jestli bude nemocných přibývat, je na každém z nás.

Vydržme, proti viru covid-19 se braňme, dodržujme hygienická nařízení, buďme zodpovědní a stále trpěliví. Vzhledem k tomu, že je již vynalezena vakcína, je jen otázkou času, kdy se náš život začne opět pomalu vracet k normálu.

Od 15. 1. 2021 v České republice začala registrace a očkování lidí starších 80 let, nyní probíhá registrace a očkování lidí nad 70 let. Pro mnoho občanů v tomto věku není jednoduché se registrovat na očkování pomocí SMS a následně se za očkováním sám dopravit do očkovačského centra, které je pro nás nejbližší v nemocnici v Uherském Hradišti. Za účelem pomoci našim starším občanům s očkováním se proti covidu-19, vznikl u nás v obci tým skvělých obětavých lidí, kteří mají z pomoci potřebným radost. Jitka Štěpánová seniory obchází s dotazem, zda chtějí s očkováním pomoci, paní Milena Dominiková zájemce registruje a hledá vhodný termín na očkování tak, aby mohla jet hasičským autem společně skupinka lidí. O dopravu našich seniorů, kteří potřebují pomoc odvézt do očkovačského centra, se starají kluci

z naší jednotky dobrovolných hasičů, jmenovitě: Marek Miklíček, Mirek Pokorný, Michal Dřínka, Honza Varmuža, Michal Vaďura, Pavel Křivák. Jede ten, kdo má v daný termín volno. Jako další možnost pro dopravu je využito obecní auto, které doposud řídil Vlastík Maluš. Každou jízdu do očkovačského centra a doprovod seniorů zajišťuje Jitka Štěpánová. Všem, kteří pomáhají starším lidem s očkováním, velmi děkuji. (Podrobněji se o této úžasné akci dočtete na str. 12)

Starosta Roman Tuháček

Plánované realizace

V předchozím čísle zpravodaje jsem se zmínil o investičních záměrech, které máme v plánu uskutečnit v letošním roce. Postupně Vás budu informovat o jednotlivých krocích realizace.

Nyní probíhá výběrové řízení, v němž bude vybrán dodavatel pro tyto investiční záměry:

„Oprava komunikace a oprava stoky A9 v ulici Burešín, Ostrožská Lhota“

Jedná se o rekonstrukci místní komunikace v ul. Burešín (před MŠ) v délce cca 150 m. Panelová cesta bude nahrazena asfaltovou, před MŠ a sportovní halou přibude 26 parkovacích míst, v této trase bude položen nový chodník a bude opravena stávající kanalizace.

- „Místní komunikace ulice Řádek, Ostrožská Lhota“

Současný stav komunikace před MŠ v ulici Burešín.

Současný stav komunikace v ulici Řádek.

Rekonstrukce místní komunikace a chodníku v ul. Řádek. Panelová cesta bude nahrazena asfaltovou, bude rekonstruován chodník od Sedmikrásky po Hyrákovo.

Stavební firmy pro realizaci těchto zakázek budou vybrány zastupitelstvem na základě závěrů hodnotící komise koncem března. Po oznámení výběru dodavatelů bude běžet 15denní lhůta pro možnost vznést připomínky. Po této lhůtě bude podepsána smlouva o dílo a následně (cca nejdříve v druhé polovině dubna) bude zahájena realizace uvedených investičních záměrů.

Občané, kterých se budou stavební práce týkat, budou včas informováni.

Na uvedené zakázky máme zažádáno o dotaci na Ministerstvu pro místní rozvoj. Věříme, že se na nás usměje štěstí a dotace nám bude přidělena.

Prostor před Jednotou

Zaměřil jsem se na tuto oblast zejména proto, že prostor před obchodem COOP Jednota se stává z důvodu nevhodně zaparkovaných aut nepřehledný, až nebezpečný. Máme zpracovanou projektovou dokumentaci, která řeší modernizaci autobusové zastávky, úpravu křižovatky a vybudování parkovacích stání pro veřejnost. Prvním důležitým krokem

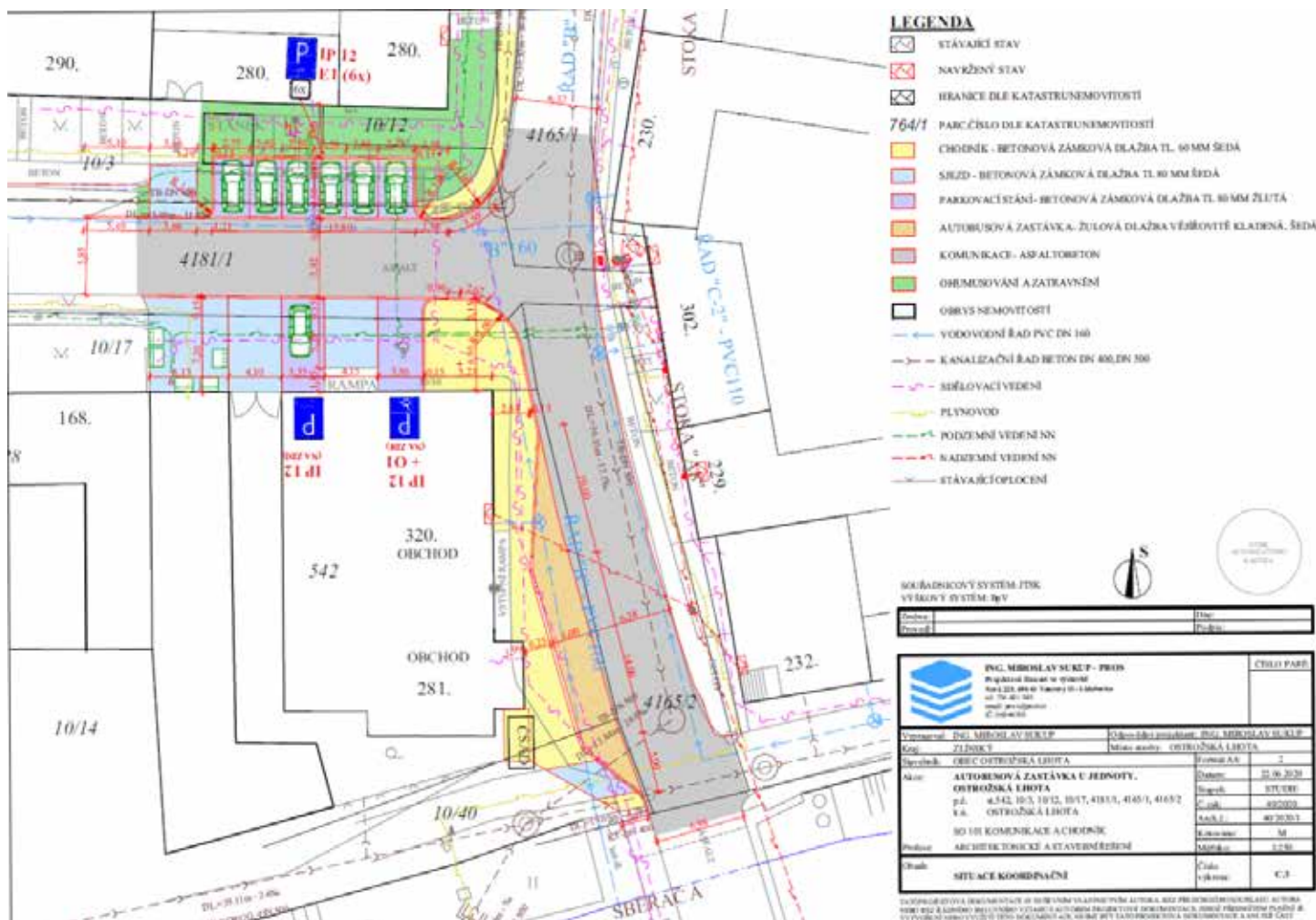
pro modernizaci autobusové zastávky u Jednoty byla koupě pozemku, na kterém autobusová zastávka leží. Tento pozemek se podařilo od Jednoty spotřební družstvo v Uherském Ostrohu odkoupit. Realizace tohoto investičního záměru je plánovaná na příští rok.

Další plány do budoucna

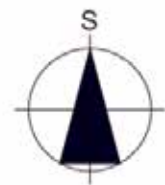
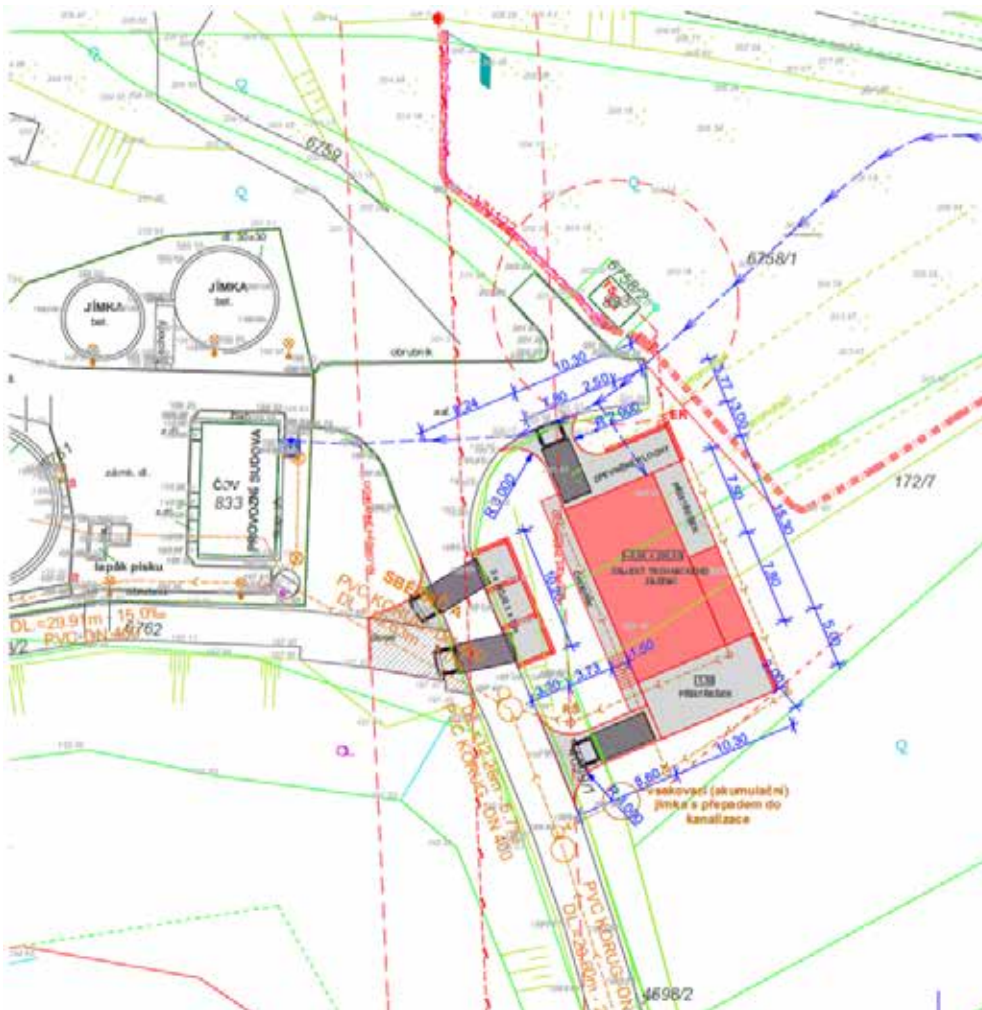
Dlouhá leta se mluví o využití objektu tzv. Býkáren, které patří obci. V současné chvíli jsou Býkárny užívány jako technické zázemí pro pracovníky a techniku obce. Část Býkáren je využita jako byt.

Než se však začne z Býkáren budovat něco jiného, je potřeba současné zázemí pro pracovníky a techniku přestěhovat a dohodnout se s nájemníky bytu na Býkárnách na náhradním bydlení.

Jenou z možností je vybudovat pro zázemí pracovníků a techniku obce nový objekt na pozemku vedle čistírny odpadních vod a sběrného dvoru, který rovněž patří obci. Studii je navržen objekt, který krásně zapadne do daného terénu. Zaměstnanci obce by v něm měli sociální zázemí (WC, sprchu, šatnu, kuchyňku, denní místnost), dále se v navrženém plánu objektu nacházejí prostory dílny, prostor pro uskladnění techniky a prostory pro skladování materiálu.

Projekt zastávky U Jednoty + parkování.

SITUACE 1 : 200

Legenda inženýrských sítí a přípojek:

- skupit**
- veřejná vodovodní síť, přípojky - jednolíná
  - veřejná vodovodní síť, přípojky
  - plynovod STL, přípojky
  - ústřední vedení NN, přípojky
  - lokální vedení NN, přípojky
  - vedení kabel, přípojky
  - lokální vedení VD
- načtené**
- kanalizace (měřivo - měřič)
  - kanalizace spádová - přípoje
  - přípoje NN
  - vodovodní přípoje

OBJEKTOVÉ ÚSTŘEDNÍ		STUŽE	
PROJEKTOVATEL	VPRAVA	BAUMAS	BAUMAS
Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek
Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek
Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek	Ing. Petr Štěpánek
OBJEKTY TECHNICKÉHO ZÁJEM OSTROŽSKÁ LHOTA		STUŽE	ST
Koordinační situační výkres		1 : 200	C3

Plánované technické zázemí obce naproti ČOV a sběrného dvora.

Pavel Žajdlík pročistuje koruny stromů. Ochranné pletivo zarůstalo do kůry.

Co se stane s objektem Býkáren po přestěhování technického zázemí? Je zde možnost v místě Býkáren vybudovat nový polyfunkční dům, který by mohl navazovat na rekonstruovaný dvůr obecního domu. Tento prostor je potřeba řešit komplexně. V přízemí nového polyfunkčního by mohla být nová knihovna s přednáškovou místností, dále např. bezbariérový byt a třeba komerční prostor pro kancelář nebo kavárnu. Druhé nadzemní podlaží polyfunkčního domu by bylo využito pro vybudování startovacích bytů. Tento záměr je závislý na více faktorech, např. i na řešeném novém územ-

ním plánu. Každé dílo vzniká myšlenkou, a tak věřím, že tato myšlenka se jednou stane skutečností.

Plánované technické zázemí obce naproti ČOV a sběrného dvora.

Péče o stromy a krajinu kolem nás

O vysázených stromcích kolem cesty směrem ze Zahrad do Močidel jsem mluvil s panem Mgr. Pavlem Žajdlíkem. Pan magistr se nabídl, že stromkům poskytne péči, kterou již nutně potřebují.

V první březnový den tedy využil počasí, a jak slíbil, dal do pořádku stromky (lípy) podél asfaltové cesty od Matušíkového (Zahrada) do zatáčky u obecní skládky v Močidlech.

Stromky opravdu potřebovaly pomoc „zahrádkáře“, od výsadby na ně nikdo nesáhl. Koruny měly zahuštěné, z kmenů vyrůstaly kolmé výhonky a u většiny ochranné pletivo či drát zarůstaly do kůry kmenu. Viz foto. Také se podíval na stromky od zatáčky Chmelince po zatáčku k Antonínku. Byť je lockdown, raději posiluje imunitu při záslužné práci na čerstvém vzduchu. Pomáhala mu v této záslužné činnosti také jeho manželka Eva. Pan Mgr. Pavel Žajdlík s manželkou udělali velký

Myslivci při čištění „oplocenky“ v Kochánově.

Hasiči a hokejisté při výrobě ledové plochy. Bruslení na Placi.

kus práce, která jim i mně udělala radost. Velmi děkuji za pomoc!

Myslivci udržují krajinu

Lhotští myslivci pod vedením Ing. Leoše Kadlčka se pustili do čištění „oplocenky“ v Kochánově. Uspořádali brigádu a první jarní den strávili prací. Tento prostor, který je terénně hodně náročný, musíme v rámci projektu (s názvem Revitalizace a doplnění nadregionálního biokoridoru) udržovat a vyklesat plevelné rostliny. Účast na brigádě byla úctyhodná, jde vidět, že spolek lhotských myslivců funguje skvěle. Na čem se s nimi domluvíme, to platí. Myslivcům moc děkuji za pomoc!

I v letošním roce se na Placi bruslilo

Lhotští hasiči a hokejisté připravili především pro děti ledovou plochu. Kluziště je závislé samozřejmě na počasí, a hlavně na lidech, kteří se o výrobu ledu na Placi starají. I když mrazy netrvaly dlouho, spousta dětí i dospělých využila možnost zasportovat si na čerstvém vzduchu. Všem hasičům, hokejistům a ostatním klukům, kteří chystali led, i když nejsou registrováni v některém z uvedených spolků,

patří poděkování. Spoustě lidem svou prací udělali radost. Nutno podotknout, že na Placi se bruslilo v době, kdy se mluvílo o zrušení nouzového stavu a v obci jsme neměli žádného člověka pozitivního na covid-19, v době, kdy sportovat na venkovním veřejném prostranství bylo dovoleno při dodržení dvoumetrových odstupových vzdáleností s výjimkou rodinných příslušníků. Celá záležitost byla navíc konzultována s krajskou hygienou. Ještě jednou děkuji.

Atrakce pro děti v relaxační zóně na Placi

Na dětském hřišti vznikly nové atrakce pro menší děti, a to díky šikovnosti našich pracovníků obce.

Koupili jsme dvě skluzavky, jednu zelenou, druhou červenou a přes stavební firmu Mites (která realizovala inženýrské sítě na Lubech) jsme sehnali kanalizační potrubí o průměru 600 mm. Tyto prvky jsme zabudovali do stávajícího zemního valu, který jsme upravili, zvětšili. Pro zemní práce jsme měli půjčený bagřák, který obsluhovali naši chlapi (zaměstnanci obce). Velice rychle se s ním naučili pracovat. Zeminu pro doplnění valu jsme vozili naší avíí a nakládali bagříkem. Zmíněný bagřák nám velmi pomohl a práci urychlil.

Nové herní prvky v relaxační zóně vznikly díky šikovnosti technických pracovníků obce. Foto: OU Ostrožská Lhota.

Takový stroj by u nás v obci našel mnohá využití. Budu rád, když se nám podaří podobný stroj pořídit pro potřeby obce.

Jelikož jsou skluzavky zabudované ve svahu, tak dětem nehrozí pád z velké výšky. Nové atrakce již byly dětmi vyzkoušeny a fungují skvěle.

Prozradím Vám, že v relaxační zóně přibude ještě ohraničené pískoviště.

Dále na dětském hřišti pracujeme na odstranění závad zjištěných revizním technikem. Pokud situace dovolí, tak hřiště v dubnu otevřeme dle provozního řádu.

Nové herní prvky v relaxační zóně vznikly díky šikovnosti technických pracovníků obce.

Prodej pozemků

Rád bych tímto poprosil občany, aby v případě, že budou chtít prodat své pozemky, je nejdříve nabídli obci k odkoupení.

Závěrem vám chci popřát hezké velikonoční svátky. Ať je prožijete ve zdraví, pokud možno se svými blízkými. Věřím, že jarní příroda a sluníčko nás povzbudí a rozveselí a že si Velikonoce s radostí užijeme.

Ing. Roman Tuháček, starosta

OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA

687 23 Ostrožská Lhota 148

USNESENÍ

ze zápisu č. 1/2021 veřejného zasedání Zastupitelstva obce Ostrožská Lhota dne 10. 3. 2021

Usnesení 1/21/ 01:

Zastupitelstvo obce schvaluje program zasedání zastupitelstva obce dne 10. 3. 2021.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 02:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota dle § 85 písm. a) zákona o obcích schvaluje prodej nemovité věci, a to pozemku nově označeného jako parc. č. 10/42 o výměře 12 m² v obci a k.ú. Ostrožská Lhota (vzniklého oddělením části z pozemku parc. č. 10/17 dle GP č. 1049-154/2020). Kupní cena pozemku činí 400,- Kč/m². Náklady spojené s převodem nemovité věci hradí kupující – Jednota spotřební družstvo v Uherském Ostrohu, IČO: 000 32 310.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 03:

Zastupitelstvo obce podle § 39 zákona č. 128/ 2000 Sb., zákon o obcích, potvrzuje zákonné zveřejnění záměru prodeje části pozemku z parc. č. 10/17 nově označenou jako parc.č. 10/42 v k.ú. Ostrožská Lhota v době od 11.12.2020 do 28.12.2020.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 04:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota dle § 85 písm. a) zákona o obcích schvaluje prodej nemovitých věcí, a to:

- pozemku nově označeného jako parc. č. 171/15 o výměře 32m² v obci a k.ú. Ostrožská Lhota (vzniklého oddělením části z pozemku parc. č. 171/9) a

- pozemku nově označeného jako parc. č. 4178/55 o výměře 10 m² v obci a k.ú. Ostrožská Lhota (vzniklého oddělením části z pozemku parc. č. 4178/49

- podle GP č. 686-23/2018. Kupní cena výše uvedených pozemků činí 400,- Kč/m². Náklady spojené s převodem nemovitých věcí hradí kupující.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 05:

Zastupitelstvo obce podle § 39 zákona č. 128/ 2000 Sb., zákon o obcích potvrzuje zákonné zveřejnění záměru prodeje části pozemku z parc. č. 171/9 nově označenou jako parc. č. 171/15 v k.ú. Ostrožská Lhota a části pozemku z parc. č. 4178/49 nově označenou jako parc. č. 4178/55 v k.ú. Ostrožská Lhota v době od 11.2.2021 do 26.2.2021.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 06:

Zastupitelstvo obce podle § 84, odst. 2, písm. h) zákona č. 128/ 2000 Sb., o obcích schvaluje Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2021, kterou se vydává Požární řád obce. Znění vyhlášky je přílohou usnesení.

Pro: 14 Proti: 0 Zdrželo se: 0 Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 07:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota zvolilo do funkce přísedící Okresního soudu v Uherském Hradišti pro následující volební období let 2021 až 2025 JUDr. Blanku Ježkovou, bytem: Ostrožská Lhota č.p. 7, PSČ 68723.

Pro: 13   Proti: 0   Zdrželo se: 1

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 1/21/ 08:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota souhlasí s provedenou inventarizací majetku obce za r. 2020. Soupis majetku je přílohou usnesení.

Zastupitelstvo obce schvaluje vyřazení movitého majetku obce v hodnotě 76 706,- Kč dle přiloženého soupisu.

Pro: 14   Proti: 0   Zdrželo se: 0   Usnesení bylo přijato.

Záchranářka Klára: Někdy si připadám jako stroj. Soustředím se jenom na pacienta, chci mu zachránit život

Svou práci nemůže předvídat, nikdy neví, co jí nový den přinese. Klára Nedbalová pracuje jako záchranářka ve zlínské nemocnici. Po škole začínala na ARU u urgentního příjmu. Po krátkém čase se jí ozvala záchranná služba. „Neváhala jsem a šla, bylo to vždycky to, co jsem chtěla dělat. Zaměstnali mě jako záchranáře na dispečinku. Následně jsem to střídala s výjezdy, ta práce dostala úplně jiný rozměr,“ svěřila se mladá žena, kterou můžete v naší Lhotě většinou potkat v doprovodu téměř čtyřleté dcerky Aničky a bigla Montyho. V posledních týdnech zažívá záchranná služba kvůli pandemii covidu asi nejnáročnější chvíle ve své historii.

Jak moc je vaše současná práce odlišná od „normálního“ stavu?

Je to hodně náročné. Musíme používat ochranné pomůcky, v ochranném obleku trávíme několik hodin, všechny naše potřeby jdou stranou. Na tohle všechno se zá zvyknout, horší je psychická stránka věci. Umírají čím dál mladší ročníky, pacienti mají třeba jenom nadváhu, žádné jiné onemocnění.

Jak často se setkáváš při práci se smrtí?

Se smrtí se setkávám od začátku mé pracovní kariéry docela často. A v dnešní době, kdy i z našeho ARA je částečně covidová jednotka, víc, než bych chtěla. Nedávno jsme řešili mladou maminku, která je v kritickém stavu, šli se s ní rozloučit děti ještě školou povinné. Díváš se na tu bolest a nemůžeš jim nijak pomoci. Když

Klára Nedbalová se svojí čtyřletou dcerkou Aničkou a biglem Montym.
Foto: std. Foto: Stanislav Dufka

to vidíš, tak nedokážeš pochopit, že někdo může ještě v uzavřeném prostoru a u rizikových skupin odmítat nosit roušky.

Pojďme k tvým začátkům. Proč ses pro tuto práci rozhodla?

Jako střední školu jsem si vybrala zdravotní, chtěla jsem být zdravotní sestrou. Ale na škole mě začali bavit různé soutěže v první pomoci a vlastně mně byla bližší spíše ta neodkladná péče. Takže další studium bylo jasné – záchranář.

Jak dlouho pracuješ jako záchranářka?

Prakticky vlastně od té doby, co jsem ukončila školu. Takže asi sedm let.

Jaké byly začátky?

Začátky? Divoké! Začínala jsem jako záchranář na ARU (Anesteziologické a resuscitační oddělení zajišťuje komplexní péči o nemocné v průběhu operace a v období předoperačním a pooperačním), kde jsem zastávala i funkci urgentního příjmu. Ale po krátké době se mně ozvali ze ZZS (zdravotní záchranná služba).

Nabídku jsi přijala?

Neváhala jsem a šla. Bylo to vždycky to, co jsem chtěla dělat. Tady ta práce dostala úplně jiný rozměr. Zaměstnali mě jako záchranáře na dispečinku. A následně jsem to střídala s výjezdem. Na dispečinku to bylo obzvlášť náročné. Když po nějaké době děláte řídicího (to znamená, že celý kraj je prakticky ve vašich rukou), záleží na vašem rozhodnutí, koho kam pošlete. Takže třeba, když na jednom konci okresu resuscitují dítě a vy máte všechny vozy v terénu, musíte prostě někde tu sanitku sehnat... Prostě musíte.

Když se to delší dobu nedaří. Jsi z toho ve stresu?

Samozřejmě. Snažím se to ovládat, ale někdy to moc nejde. Tlačíš to auto po mapě očima... Prostě někdy se stane, že tě to dostane. Ale právě od toho máš kolegy, nenechají tě v tom. Někdy je to prostě všechno kolektivní práce.

Jaký byl tvůj první vážný případ?

Docela živě si to pamatuji. Bylo to ještě na škole, když jsem vykonávala praxi. Bylo to v nedalekém městě, když jsme dostali hlášení o dopravní nehodě osobního auta s kamionem. Prarodiče si vezli vnoučata na prázdniny a dědeček dostal za volantem nejspíš infarkt. Následky nehody byly fatální. To ve mně nechalo docela silný zážitek.

Za jak dlouho se z takového zážitku dostaneš?

Realita dnešních dnů. V ochranném obleku tráví záchranáři spoustu hodin. Foto: Archiv KN.

No – jak kdy. Třeba tenhle zážitek si pamatuji docela živě. Některé se ti podaří vytěsnit. Ale chce to čas.

Jak to na místě těžkého případu zvládáš?

Na ARU je teď každý případ těžký. Prostě přepnu. Někdy si připadám jako stroj. Prostě se soustředím jenom na pacienta. Jenom na to, abych využila všechny možnosti a dostupné prostředky, jak mu zachránit život.

Bála ses někdy při práci? Bývají pacienti někdy agresivní?

Na verbální agresi si časem zvykneš. Lidé jsou nešťastní, mají své problémy, tak si to mnohdy vybíjejí obecně na všech zdravotnicích. S fyzickou agresi je to horší. Často ošetřujeme narkomany, opilce, kteří o sobě vůbec nevědí, kopou a mlátí kolem sebe hlava nehlava. Ale i různá onemocnění nebo úrazy hlavy způsobují lidem stavy agrese. Ale tihle chudáci za to vůbec nemohou, neví o sobě.

Benefitem je záchrana lidského života, ten pocit je nepopsatelný

Myslíš si, že jsou záchranáři dostatečně finančně ohodnoceni?

Myslím si, že spíše ne. Jde hlavně o to, že v tomhle zaměstnání nemůžeš říct: „Je šest hodin, mám padla.“ Prostě se o toho pacienta staráš, dokud případ neskončí, nebo dokud tě někdo nevystřídá. Většina zdravotníků své profesi obětuje obrovský kus života.

Jaké máte benefity? Nemáte třeba placeného psychologa, abyste ze sebe dostali ty mnohdy smutné příběhy?

Benefitem je záchrana lidského života, ten pocit je nepopsatelný. Ale samozřejmě je na každé organizaci, jaké ti nabídnou benefity. My měli třeba poukázky do fitcentra. Co se týče té psychologické stránky, máme mezi sebou takzvané peery (je to kolega nebo nadřízený speciálně vyškolený pro to poskytnou psychologickou podporu), ale pokud jde o hodně těžký případ, na scénu nastupuje nasmlouvaný psycholog. Ale i tak se můžeme rozhodnout, jestli s ním chceme mluvit nebo ne.

Ty s ním mluvit chceš?

Zatím jsem s ním mluvit nepotřebovala. Vždycky jsem si to v sobě nějak vyřešila sama.

Jak se vyrovnáváš se stresem v práci?

Docela dobře. Časem jsem pochopila, že křikem a nátlakem ničeho nedocílím. Snažím se být v klidu. Snažím se pochopit toho člověka, který po mně zrovna křičí a je agresivní. Většinou mají stejně akorát strach.

Co tě nejvíc při výjezdu dokáže naštvat?

To, že si lidé docela běžně dělají ze záchranky taxík a myslí si, že když je tam doveze záchranářské auto, že budou ošetřeni přednostně. Což dřív tak bývalo, teď už to našťěstí není pravda.

Jenže někdy se člověk těžko rozhoduje. Existuje obecná rada, kdy volat záchranku?

Obecné zásady úplně neexistují. Je to hodně subjektivní. Autonehody a vážné úrazy spojené s krvácením jsou samozřejmostí. Ale také při poruchách vědomí, bolestech na hrudi, dušení, zhoršeném dýchání. Pokud člověk trpí křečemi, popáleninami, má alergickou reakci. Těch stavů je strašně moc. Hlavní zásada je volat, pokud si připadáš ohrožený na životě.

Co by měl člověk dělat, když volá záchranku? Jaká jsou pravidla?

Měl by aspoň v rámci možností zachovat klid a musí poslouchat, co mu dispečer zrovna říká. Sami volajícího navedeme na to, co potřebujeme vědět. To je asi nejdůležitější. Ale obecně by měl člověk aspoň zhruba vědět, kde je. Volající by měl být na místě nehody a vědět, co se stalo, fakticky,

nejen z doslechu. A hlavně by měl být ochotný poskytnout první pomoc raněnému.

Když ti skončí služba, přepneš na osobní život a na práci už nemyslíš, nebo máš práci pořád v hlavě?

Snažím se to oddělit. Ale popravdě – moc mně to nejde. Navíc teď, když pracuji zase na ARU a ti pacienti u nás leží déle, znáte jejich těžké osudy, vídáte jejich rodiny, je dost náročné zavřít dveře a odejít s čistou hlavou. Některé pacienty si pořád pamatuji.

Je tedy hodně složité oddělovat osobní život a práci?

Jednoduché to není. Představ si moji nedávnou zkušenost. Několik hodin bojuješ o život člověka, který nakonec zemře. Zdrčená rodina čeká za dveřmi a doktor jim oznámí, že náš boj byl neúspěšný. Přes všechnu naši snahu jsme schytali vyhrožování a nespočet nadávek. Je to někdy velmi demotivující, ale pochopitelné. A doma tě čeká dcera, která se těší na tu usměvavou maminku a na to, že si budeme hrát a dělat srandu. A tehdy se prostě člověk musí přemoci a fungovat.

Mimochodem – máte v práci i nějaké nevážené případy?

Jsou i úsměvné případy. Na dispečink mně volala jedna žena, že si přivřela prst do vysavače. Nechápala, že jí nechci poslat sanitku. Ale tohle je spíš taková kuriozítka. Až moc často se jezdí k případům, kdy by se člověk mohl do nemocnice dopravit sám, ale raději si nás zavolá. Ti lidé si neuvědomují, že blokují sanitku někomu, kdo ji vážně potřebuje.

Čeho si na své práci nejvíc vážíš?

Kolegů. Ať to bylo na kterémkoliv mém pracovišti. Všichni si musejí navzájem pomáhat. Je jedno, jestli se v osobním životě nemají rádi, u této práce to neplatí. Všichni musí spolupracovat. A všichni spolupracují, protože jeden bez druhého bychom „byli docela v háji“.

Jezdíš jako záchranář i do Lhoty?

Momentálně pracuji na ARU, takže nejezdím do Lhoty. Ale jednou snad budu.

Stanislav Dufka

Klára Nedbalová (30)

Nejraději tráví čas se svojí dcerou, to je pro ni po náročné práci nejlepší relax. Také ráda chodí se svým biglem Montym na vycházky. Nejlépe někam do lesa, do ticha, kde nikdo není. Snaží se dělat všechny možné sportovní aktivity. Běh, bruslení, chodí do fitcentra. Obecně se snaží být co nejvíc v přírodě. Také se aktivně angažuje ve lhotském sboru dobrovolných hasičů.

Červený kříž a obec organizují očkování důchodců proti covid-19. Do nemocnice je vozí hasiči

Už druhý víkend vozí hasiči očkovat lhotské seniory proti onemocnění covid-19. Ve spolupráci s obcí zajišťuje očkování místní skupina Českého červeného kříže, jmenovitě Jitka Štěpánová a předsedkyně Milena Dominiková.

„Jitka zajišťuje důchodce v terénu. To znamená, že je obejde a zjistí zájem o očkování. Já jim po domluvě v nemocnici hledám termín, pak je přihlašuji. Hasiči je potom svojí dodávkou odvezou. Aktuálně se očkuje skupina 80 let a starší, všichni už mají první očkování za sebou. Už máme stanovené i termíny druhého očkování, ty budou za čtyři týdny. Nikdo neměl žádné vedlejší příznaky, ani si na nic nestěžoval,“ prozradila Milena Dominiková.

Starosta Roman Tuháček dodal přesné počty. „Byli osloveni všichni lidé nad 80 let, kteří žijí v Ostrožské Lhotě. Na základě průzkumu o očkování mělo zájem 45 lidí, kteří chtěli s očkováním pomoci (45 seniorů bylo zaregistrováno prostřednictvím Jitky Štěpánové a paní Mileny Dominikové). Ze 45 lidí bylo

již první dávkou naočkováno 37 lidí. Zbytek ze 45 lidí si očkování rozmyslelo – nebo odložilo na později. Víme, že minimálně pět seniorů nad 80 let si zajistilo očkování samo,“ sdělil starosta.

Důchodce, kteří mají pohybové potíže a měli by problém nastoupit do hasičské dodávky, odvezla na očkování sama Milena Dominiková.

„Jela naše bábi na Chřibě (Božena Dominiková), tetička zahradská (Vlasta Žajdlíková) a tetička Ludmila Bezděková, ty jsem vezla autem. Babky byly velice šikovné, vyparádily se do fěrtůšků. Byly překvapené, jak jsou ve Lhotě pospra-

„Musím říct, že na koho jsem se obrátil, tak ten vyšel vstříc. Klobouk dolů,“ pochválil starosta všechny zainteresované.

vované baráky. Tetička Žajdlíková třeba vůbec nevychází ven,“ povídá šéfka červeného kříže a dodává jednu zajímavost:

„Jako nejstarší jela na očkování paní Pěncíková, ta je ročník 1929. Ta jela poslední neděli v únoru. Pak už byly ročníky 1930, 1931.“

Očkování důchodců v naší Lhotě by mělo pokračovat.

„Po dohodě se starostou Romanem Tuháčkem budeme organizovat očkování další věkové kategorie. Bude to 75 let a výše. Od 1. 3. už se můžou registrovat sedmdesátníci, tak uvidíme, jaký bude zájem. Jitka Štěpánová to bude zase obíhat, když bude zájem, tak je budu registrovat a budou se znovu vozit do nemocnice.“

Lhotští senioři se očkují

**Při převozu pomáhá dodávka lhotských hasičů.
Foto: Marek Miklíček, Mirek Pokorný.**

vakcínou Comirnaty od firmy Pfizer a BioNTech. Ta dostala povolení od Evropské lékové agentury už 21. prosince.

Očkují se v registračním centru v nemocnici v Uherském Hradišti.

Zdravotníci dostali od lhotských hasičů zákusky. Pro dobrou náladu, říká velitel

Poslední únorovou sobotu vozil důchodce velitel lhotské hasičské jednotky Marek Miklíček.

„Střídáme se, zítra jede Mirek Pokorný. Poprvé jsme jeli minulý pátek (19. 2.). Obvykle vozíme tak čtyři pět lidí. Nabíráme je přímo u domu nebo na zastávce, jak kdo může,“ přibližuje Marek organizaci a na závěr přidává jednu pikantnost:

„U Budařů jsme koupili zdravotníkům tři krabice zákusků. Podarovali jsme je na očkovací jednotku, na ARO a na JIP. Zaslouží si to. Mají je pro dobrou náladu a pro rozveselení. Musím říct, že z toho byli překvapení. Na jednom oddělení tomu nechtěli ani věřit, prý to není pro ně.“

Jak vůbec došlo k tomu, že obec zorganizovala společné očkování důchodců?

Jitka Štěpánová (napravo) má na úspěchu očkování obrovský podíl. Zajišťuje seniory v terénu a pomáhá jim i v nemocnici nebo při nástupu do dodávky a při výstupu z ní.

„Od 15.1.2021 byla zahájena registrace k očkování (proti covid-19) pro lidi nad 80 let. Jakmile jsem pročetl informace týkající se registrace a očkování, bylo mi jasné, že ne všichni spoluobčané starší 80 let budou mít možnost se sami zaregistrovat pomocí SMS, nebo obrátit se na své příbuzné, anebo na praktického lékaře,“ vysvětluje starosta a dodává:

„Řekl jsem si, že musíme starším lidem pomoci. Nechal jsem u matrikářky vyjet seznam lidí nad 80 let a požádal jsem Jitku Štěpánovou, aby lidi obešla

a zjistila, kdo má o očkování zájem, že jim pomůžeme s registrací. Zájem byl. Někteří se nechtěli očkovat kvůli tomu, že by museli někam jezdit, protože pro očkování byla stanovena pouze očkovačská centra. Pro nás je nejbližší očkovačské centrum v nemocnici v Uherském Hradišti. Napadlo mě, že i v tomto můžeme občanům pomoci a lidem nabídneme odvoz buď novým hasičským autem, nebo případně i obecním autem. Kontaktoval jsem velitele naší hasičské jednotky Marka Miklíčka a představil mu myšlenku týkající se zajištění odvozu

seniorů na očkování do nemocnice. Klaplo to, jako vždy hasiči vyšli vstříc.

Registrace občanů a hledání termínů k očkování se chopila paní Milena Dominikova. Při každé jízdě hasičského auta na očkování doprovází seniory Jitka Štěpánová. Vznikl skvělý tým za účelem pomoci našim starším spoluobčanům s očkováním. Musím říct, že na koho jsem se obrátil, tak ten vyšel vstříc. Klobouk dolů,“ poděkoval Roman Tuháček všem organizátorům.

Stanislav Dufka

Skvělé: Tomáš Krchňáček třetí v projektu vědecké stáže Akademie věd

V listopadu loňského roku se student Gymnázia Uherské Hradiště, a také bývalý žák lhotské školy Tomáš Krchňáček zúčastnil projektu vědeckých stáží Akademie věd ČR.

„Ten projekt mě nesmírně zaujal. Po nastudování více informací a doporučení od kantorů jsem se rozhodl na stáž přihlásit. K tomu bylo nutné napsat krátký životopis a motivační dopis, který měl vysvětlit, proč zrovna já bych se měl projektu zúčastnit. Jako bonus se bralo také písemné doporučení studenta od kantora, jelikož stáže byly výběrové. Ty zároveň nabízely široké množství témat, a tak i já jsem našel to svoje – historii, kterou miluji od dětství. Konkrétně se má stáž jmenovala Historická a editorská práce na přípravě archivních dokumentů k vydání,“ popisuje začátek svého úspěchu Tomáš Krchňáček.

V rámci projektu působil v Ústavu státu a práva v Praze. Jako další stážistky byly vybrány dvě kolegyně. Všichni pracovali pod dohledem lektora, tedy akademického pracovníka a odborníka z daného ústavu.

„Náš úkol spočíval v převedení strojopisných archivních dokumentů

Tomáš Krchňáček se zúčastnil projektu vědeckých stáží Akademie věd ČR. Skončil třetí.

do elektronické podoby. Konkrétně se předmětem našeho bádání stala osobnost Emila Svobody, prvorepublikového právníka a politika. Měli jsme důkladně prostudovat jeho paměti mimo jiné popisující utváření poválečného

československého státu včetně jeho politiků jako Masaryka, Beneše či Kramáře, se kterými se osobně znal,“ vysvětluje Tomáš zadanou úlohu. Dále líčí její realizaci:

„Text bylo nutné převést do elektronické podoby, použili jsme technologii OCR skeneru. Ten strojopisný text naskenoval a pomocí funkce rozpoznávání znaků vytvořil hrubý text elektronický. Takovýto text ale obsahoval velké množství chyb hlavně kvůli složité diakritice našeho jazyka. Proto jsme museli text následně pročíst a chyby opravit. Dále bylo nutné napsat k textu vysvětlivky, aby byl srozumitelný i pro čtenáře, který se v tomto tématu příliš nepohybuje. Tady začínala skutečná práce historika. Prostudovali jsme další autorova díla a díla jeho současníků. Měli jsme k tomu ideální podmínky vzhledem k tomu, že kromě přístupu do knihovny ústavu, která byla sama o sobě velmi bohatá, jsme také obdrželi vstup do Národní knihovny. O potřebné zdroje nebyla nouze,“ chválí podmínky projektu a přístup k materiálům.

Kromě vysvětlivek se studenti také učili psát předmluvu a všechny potřebné zdroje správně očitovat. Jak se stu-

dentům taková práce zamlouvala?

„Byla sama o sobě velmi zajímavá,“ říká Tomáš a dál popisuje stáž:

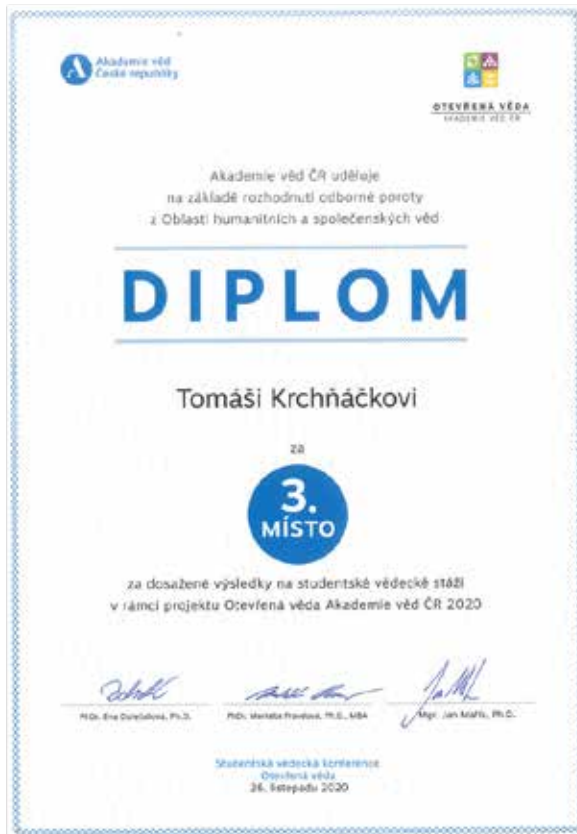
„Dala mi šanci nasbírat zkušenosti a vyzkoušet si odbornou činnost s odpovídajícími materiály a pod vedením lektora, který byl velmi ochotný a o problematice věděl úplně vše. Ovšem stáže měly i svůj „zlatý hřeb“ - studentskou vědeckou konferenci. Ta by normálně probíhala před publikem v Kongresovém centru Praha, ale vlivem silícího počtu nakažených v listopadu loňského roku se musela uskutečnit v online prostředí. Stážisté, zastupující zde své instituce, soutěžili o nejlepší prezentaci své práce za uplynulý rok. Pokud bylo stážistů více, pak obhajovali práci jako jeden tým.“

Soutěž byla rozdělena do tří vědních oblastí – Neživé přírody, Živé přírody a chemie a Humanitních a společenských věd, do které patřil Tomáš Krchňáček.

„Nejdříve jsme museli odborné porotě akademiků zaslat anotaci (informaci) o délce jedné normostrany, kde jsme krátce shrnuli průběh a výsledky naší činnosti. Poté již přišla na řadu těžší část, a to samotná prezentace před živou porotou. Já i kolegyně jsme si prezentaci

Otázky porotců byly nejtěžší částí celé soutěže. Našemu týmu se podařilo odpovědět na všechny.

rozdělili podle jednotlivých pasáží a začali jsme práci obhajovat. Samotná prezentace trvala jen asi deset minut, ale poté přišly na řadu otázky porotců.

Výhra zahrnovala samozřejmě diplom, knihu o historii a také odpovídající finanční odměnu,“ prozradil Tomáš. Foto:2x archiv TK.

Otázky byly nejtěžší částí celé soutěže a právě ony měly prověřit, jak moc studenti skutečně dané problematice rozumí. Našemu týmu se podařilo odpovědět na všechny doplňující otázky, dostali jsme od porotců pochvalu.“

Pochvala od poroty nebyla jenom diplomatická. Druhý den se skupina Tomáše Krchňáčka dozvěděla fantastickou zprávu.

„Skončili jsme třetí v této celostátní soutěži mladých vědců! Výhra zahrnovala samozřejmě diplom, knihu o historii a také odpovídající finanční odměnu,“ prozradil Tomáš Krchňáček, který celý projekt hodnotil jenom pozitivně.

„Jsem velice rád, že jsem se stáže zúčastnil a posbíral mnoho cenných zkušeností. Každému bych doporučil si tento projekt vyzkoušet. Témat je celá řada a své oblíbené si vybere každý,“ nabádá další studenty a na závěr dodává:

„Historie mě baví od základní školy, přivedl mě k ní otec. Mám ji jako velkého koníčka, ale do budoucna bych chtěl spíš studovat práva.“

Tomáš Krchňáček, Stanislav Dufka.

Na okraji naší Lhoty hořelo. U požáru se prostřídalo deset lhotských hasičů

Několik hasičských jednotek dorazilo drhou březnovou středou k silu na okraji Ostrožské Lhoty. Před jednáctou dopoledne začaly s vyskladňováním sila a na pomoc jim dorazil ze Zlína také protiplynový kontejner.

„Silo bylo rozděleno na dva úseky, a to úsek ‚vyskladňování‘ a úsek ‚horní okno‘. Na místě zasahovala mimo jiné zásahové automobily i automobilová cisterna vybavená zařízením Cold Cut System COBRA pro řezání vodním pa-

prskem s možností přimísení abraziva. Hasiči zasahovali s výškovou technikou s ohledem na výšku sila. Místo požáru bylo osvětlováno osvětlovacím balónem,“ popsal zásah mluvčí krajských hasičů Roman Žemlička pro web Noviny kraje.

V síle na piliny zasahovalo 12 jednotek

Požár v síle na piliny zaměstnal celkem 12 jednotek hasičů. „Byly po-

volány jednotky dobrovolných hasičů obcí Ostrožská Nová Ves, Staré Město u Uherského Hradiště, Polešovice, Babice, Nivnice a v rámci mezikrajské výpomoci i jednotka profesionálních hasičů z Veselí nad Moravou. Starosta obce k vyvážení zajistil nakladač,“ prozradil mluvčí.

Požár se podařilo lokalizovat také s přispěním hasičů Ostrožské Lhoty.

„Celkově se tam z naší jednotky

vystřídalo deset lidí. Likvidovali jsme požár přibližně dvacet hodin. Na místě bylo potřeba hodně hasičských jednotek. Celé silo se muselo ručně vyskladnit, to probíhalo v dýchací technice. Bylo to velmi fyzicky náročné, lidé se museli střídat. Na místě požáru jsme byli od začátku až do úplného konce,“

sděлил velitel lhotských hasičů Marek Miklíček.

Poslední jednotka odjela ve čtvrtek v sedm hodin ráno. Požár se obešel bez zranění a předběžná škoda byla odhadnuta na 30 tisíc korun, uchránil se majetek za zhruba jeden milion korun.

Stanislav Dufka

Celkově se tam z naší jednotky vystřídalo deset lidí. Likvidovali jsme požár přibližně dvacet hodin, prozradil velitel Marek Miklíček.

Foto: Archiv MM.

Výzva a prosba. PŘINESTE FOTKY ZE ŠKOLY

COŠ a organizační výbor ročníku 1953-54 se obrací na obyvatele Ostrožské Lhoty se žádostí o zapůjčení vašich školních fotografií za účelem uspořádání výstavy s názvem „Vzpomínky na školní léta“. Výstava se bude konat u příležitosti 650. výročí 1. písemné zmínky o naší obci.

Fotky můžete přinést do místní knihovny p. Lence Trčkové v době otevření knihovny (ihned po znovuootevření) až do konce června. Fotky budou oskenovány a vráceny zpět majiteli. Výstava je naplánovaná na měsíc srpen 2021 v COŠ. Byli bychom rádi za co největší časový rozsah vašich fotografií ze školních let. Výstava bude koncipována od nejstarší fotografie až po současnost. Věříme, že všechny generace si přijdou na své. Za zapůjčení fotografií všem obyvatelům předem srdečně děkujeme.

Josef Lopata – předseda COŠ

Organizační výbor, ročník 1953-54: Miloslava Němečková, Františka Filípková, Miroslav Vaněk, Jaroslav Válek, Stanislav Lopata, Josef Lopata.

Centrum otevřená škola v Ostrožské Lhotě Vás srdečně zve na přednášku

Cestovatele, spisovatele, scénáristy a záhadologa pana Arnošta Vašíčka

ČESKÉ TAJEMNO

Neuvěřitelná fakta, tajemné nálezy, překvapivé hypotézy

Dějiny jsou plné událostí, které se navzdory vědeckému zkoumání doposud nepodařilo uspokojivě vysvětlit, a které nás provokují svou tajemností. Záhadné archeologické nálezy i podivné záznamy v kronikách naznačují, že minulost je daleko vzrušivější, než si vůbec dovedeme představit.

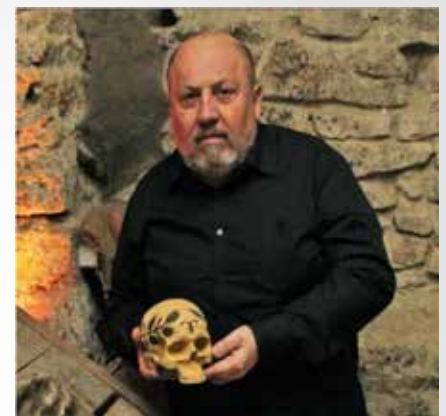
Arnošt Vašíček představuje nejtajemnější záhady ze své knihy a televizního cyklu České tajemno.

Hrad svatého grálu - Prokletá hrobka - Skrytá tvář zlatodějů – Šokující objevy - Po stopách mágů – UFO útočí - Tajemství homunkulů – Na vlnách podivna - Vládci blesků – 5 přízraky v patách.....

pátek 9.dubna 2021 v 18:30

V CENTRU OTEVŘENÁ ŠKOLA

Ostrožská Lhota 306 (budova ZŠ)

Stopa olomouckého arcibiskupa Stojana v naší Lhotě

V novoročním pozdravu olomouckého arcibiskupa Jana se můžeme dočíst, že v letošním roce bude v naší arcidiecézi věnována připomínka jednomu z jeho předchůdců.

Právě před sto lety byl jmenován arcibiskupem olomouckým Antonín Cyril Stojan. Narodil se 22. 5. 1851 (170. výročí) v Beňově u Přerova a na kněze byl vysvěcen roku 1876. Působil v Šumperku, Příboře, Veřovicích, Svěbohově, Dražovicích a jako probošt v Kroměříži.

Od roku 1897 se začíná pohybovat ve veřejném politickém životě. Nejdříve jako poslanec Moravského zemského sněmu a poté Říšské rady. Po vzniku republiky zastával funkci poslance v Národním shromáždění československém a později se stal i senátorem.

Úřad arcibiskupa zastával velmi krátce. V lednu 1921 byl jmenován, 3. 4. 1921 se konalo biskupské svěcení (100. výročí), ale už 29. 9. 1924 umírá.

Přesto si v srdcích lidí našel své místo, určitě pro to, co pro lidi, církve konal a jaký byl před samotným nástupem do úřadu. Dle slov pamětníků si Antonín Cyril Stojan po celý život zachoval prostotu a otevřenost ke každému člověku. Pocházel z chudších poměrů, takže prostému lidu rozuměl. Ke všem měl velmi blízko, choval se k nim jaksi „našinsky“, s otcovskou láskou a nejspíš díky tomu si vysloužil pojmenování „tatíček Stojan.“ Na Moravě, zvláště v místech, která byla jeho volebním obvodem, je řada farností, které mu vděčí za podporu při budování kostelů, far a škol. Všeobecná pomoc různým organizacím a spolkům církevním i světským mu nebyla cizí. Dokázal přiložit ruku k dobrému dílu a využít svých politických konexí.

Stojan byl horlivým mariánským a cyrilometodějským ctitelem a jeho zásluhou byla hmotně a duchovně povznesena poutní místa Svatý Hostýn a Velehrad.

První nesmazatelná „stopa“, kterou zanechal ve Lhotě, je náš kostel, který byl dostavěn a vysvěcen v roce 1908.

Příprava stavby byla zdlouhavá a vyvstávala řada překážek. Teprve, když se do díla zapojil Stojan, vše se hnulo kupředu. Přesto nešlo vše hladce.

Dokladem toho je i vzpomínka P. Šuránka v Dějinách mého povolání:

... Vím právě z vyprávění tatíčkovy (pozn. otce P. Šuránka), který kdysi vezl Stojana z Hluku povozem do Lhoty a

cestou mu pravil: „Pane doktore, Lhoťané sa na vás chystajú. Nech enom príjedu doktor Stojan se stavbou nového kostela: vezmeme biče a vyženem ho z obce!“

„Ták?“ pravil Stojan. „Uvidíme! Ještě dnes musí být svolána veřejná schůze.“

To byl právě Stojan! A to byly jeho přímé cesty. Vždycky udeřit hřebíček na hlavičku!

A nikdy neodkládat a vždycky důvěřovat v dobré jádro slováckého lidu. Zajel na faru, zavolali pana řídícího, starostu, zavířil buben – a obecní hospoda se naplnila, Stojan vystoupil na židli a svým chraplavým hlasem dal shromážděným otázku: „Kde máte ty biče? Řekli jste, že mě vyženete! Člověka, který chce jenom dobro vaší obce!“ A nyní znovu a znovu vložil, jaká to bude výhoda stavět bez odkladu, když se jistě podaří dostat velkou podporu od „knížete pána.“ Shromáždění pokyvovali hlavami, rozcházeli se v klidu, aby za několik dní začal někdo znovu podpichovat a vykládat o zadlužení obce, o tom, že kostel je ještě dobrý, stačí ho opravit a že se může i P. Stojan mýlit atd. ...

Zásluhou Stojanovou poskytl kníže tolik peněz i materiálu, že celé dílo skončilo bez dluhů.

Stojanova pomoc při stavbě kostela byla určitě značná, protože ho tehdejší představenstvo obce Ostrožské Lhoty jmenovalo čestným občanem!

Další spolupráce nenechala na sebe dlouho čekat. Svou pomocí se zapojil i do budování nové školní budovy, kterou sám v roce 1912 posvětil.

Další hmatatelnou stopu najdeme na Svatém Antonínku. Narážíme na ni bez bádání ve starých spisech a pročítání knih. Stačí mít otevřené oči. Stoupneme-li si před kapli a budeme se dívat směrem na Blatnici, spatříme kříž. Když přijdeme blíž, uvidíme pomalu mizející nápisy.

Z přední strany je napsáno: „K stému výročí narození ctitele a dobrodince Svatého Antonínka arcibiskupa Dr. Ant. Cyrila Stojana.“ A z druhé strany je vyryto: „Věnovali sv. Antonínu jeho vděční ctitelé L. P. 1951.“

Z toho plyne, že mu nejspíš naše poutní místo a kraj nebyl cizí, když naši předkové před 70. lety k jeho kulatému výročí narození zbudovali poblíž kaple kříž.

V jednom letáku, ale i blatnické farní kronice je zmíněno pár velkých slavností, kterých se zúčastnil. Stojan, ještě

**Arcibiskup olomoucký
Antonín Cyril Stojan.**

**Představenstvo obce Ostrožské Lhoty
jmenovalo Stojana čestným občanem**

Jmenování arcibiskupa Stojana čestným občanem Lhoty je v exercičním (duchovním) domě Stojanov na Velehradě. Foto: Alka Skřenková.

jako farář v Dražovicích, kázal v roce 1905 na Svatém Antonínku při svěcení oltáře (světil biskup Dr. Wisnar). V kronice je též popsán jako „velký milovník a příznivec poutní kaple.“

Co by už kroměřížský probošt sloužil roku 1911 na kopci mši svatou a posvětil prapor blatnické Omladiny. Za nejvýznamnější zmínku je označena následující: „13. června 1921 konána na kopci velká slavnost, k níž osobně se dostavil nově zvolený arcibiskup Dr. Antonín Cyril Stojan, který zde na posvátné hoře v krásné Boží přírodě udílel sv. biřmování.“

Pro naše předky byla jistě velká událost, když na pouť přijel biskup a mluvil k nim. Dnes to bereme jako běžnou věc.

Ještě po desítkách let, když je v pamětní knize na Antonínku zmiňován A. C. Stojan je s úctou připsáno:

„...miláček moravského Slovácka, dobrodinec Sv. Antonínka ... Jeho eminence Msgr. Dr. Antonín Cyril Stojan svatě paměti arcibiskup olomoucký, který zde u Sv. Antonínka udílel sv. biřmování.“

Arcibiskup Stojan byl pro pátera Šuránka kněžským ideálem

Velkou stopu bezesporu zanechal Stojan v srdci P. Šuránka. Slyšel o něm od útlého dětství, v souvislosti se stavbou kostela a školy. Stal se pro něho nedosažitelným kněžským ideálem. Jemu připisuje zásluhy při záchraně svého kněžského povolání. K první došlo v den Stojanova pohřbu na Velehradě, po prvním ročníku studia, kdy už Šuránek neměl v plánu se do semináře vrátit. Druhé nejistoty nastaly o rok později. P. Šuránek už byl přihlášen ke studiu v Praze. Opět se staly události, které zcela ovlivnily jeho nitro a ujistily v cestě ke kněžství. Zbavil se pochyb, že bude špatným knězem a zcela svobodně a s radostí se vrátil zpět do Olomouce. Později si uvědomil, že jeho osobní „vzkříšení“ se stalo v den prvního výročí Stojanova pohřbu. Když byl v roce 1926 vysvěcen na kněze a dal si tisknout primiční obrázky, zdobila je Stojanova podobizna.

Stojan ho provázel celým životem. Patřil ke skupině, která usilovala o Stojanovo svatořečení. Stal jeho životopiscem a autorem bezpočtu článků. V řadě ze Stojanových aktivit pokračoval, jako by šel v jeho šlépějích. Po Stojanově příkladu, který se desetiletí staral o rozkvet a obrodu poutních míst na Hostýně a Velehradě, se do podobného úsilí pustil P. Šuránek na Svatém Antonínku.

Alka Skřenková

Pokračování v příštím zpravodaji.

28.05.20

NOC KOSTELŮ

PODMÍNĚNÁ POZVÁNKA

I v současných časech zpěvu nepřejících, s výsledkem poněkud nejistým připravuje Farní rada na pátek 28. května 2021 Noc

kostelů. Abychom se, pokud to podmínky umožní, mohli sejít, potěšit a třeba i trochu poučit. Neboť možná právě teď, v době nečekaných omezení, je nám lépe umožněno odlišit podstatné od nepodstatného. A snad si i více uvědomit, jakým darem je život, každý oka mžik, každé nadechnutí.

Naše krajina proměňovaná nespočtem předchozích generací byla našimi předchůdci i zdobena. S velikou úctou, vděkem i radostí, s mnohou obětí byly našimi

předky vztyčovány v krajině kříže, sochy, boží muka... Chtěli bychom uspořádat výstavku fotografií, maleb či kreseb těchto drobných sakrálních staveb. Proto vás všechny, kdo byste chtěli přispět zapůjčením takového výtvarného dílka, prosíme, obraťte se na členy Farní rady.

Deset let připravujeme programy Noci kostelů. V této jinak divné době se chystáme i toto ozvláštnit. Kromě zmiňované výstavky by část programu mohla proběhnout v kostele a část v jeho blízkosti, pod širým, hvězdnatým nebem. S osvobozujícím a radostným vědomím, že děkovat je možné neustále. Za lásku bez níž bychom tu vůbec nebyli, za mnohé. Naším předkům i Stvořiteli.

Za Farní radu v Ostrožské Lhotě Václav V. Hájek

NEJEN TRADICE (OSMISETLETÁ)

I. INSPIRACE

Jistě se mnozí z návštěvníků našeho kostela mohou divit tomu, proč čestné místo na bočním oltáři na východní straně kostelní lodi zaujímá socha svatého Františka z Assisi v rozedraném hábitu. Místo čestnější než svatého Josefa, pěstouna Ježíšova, umístěného po jeho levici, byť ten je patronem mužů, otců, rodin, dělníků... Čestnější než po pravici stojícího Antonína z Padovy, po celém světě věhlasného vzdělance a strhujícího kazatele pocházejícího ze ctihodné portugalské šlechty, jemuž je navíc skrze poutní Antonínek zasvěcen celý náš kraj. Tak proč zrovna ten žebravý mnich? Protože František proměňuje svět.

Přirozeně i lidé jeho doby se potýkali s mnohou bezradností, bezútěšností, potírali se v častých nesmyslných šarvátkách... Na počátku třináctého století k tomu mnohem více než dnes lidé strádali nemocemi, umírali hladem... František, syn zámožného kupce, váženého měšťana umbrijského města Assisi, byl však zajištěn velice slušně. A se svým nadáním byl vyhlášeným trubadúrem, se svou povahou se stal přirozeným vůdcem místní „zlaté mládeže“. Ve shodě se všeobecným očekáváním byl připraven vysloužit si rytířskou slávu. Ve své první bitvě se sousední Perugií byl však zraněn, poté uvězněn, onemocněl... a uslyšel volání.

Proto po vykopení ze zajetí uviděl všechno jinak a ztoužil najít opravdový smysl svého konání. Hledal a pocítil lásku a naději Radostné zvěsti. Tak se zbavil všeho, co měl v sobě i na sobě (včetně „trenýrek“) a odešel. V očích většiny se pomátl. Začal ošetřovat malomocné, jimž se každý „rozumný“ na dálku vyhýbal, byl vysmíván jako bláznivý šašek zpívající a tančící po ulicích, za žebrotu byl ponižován i proto, že obdržené almužny rozdával druhým, loudil a někam odnášel stavební kameny. Byl osvobozen k prožívání dokonalé radosti. Nikdo to nechápal, mnozí mu ubližovali, rodiče trpěli. Radostná zvěst, kterou František bezvýhradně přijal a šířil, však působila. Byla a je dokonalou odpovědí na otázky života, zmatky světa, smysl bytí. Proto za ním do jeho ústraní začali přicházet následovníci. Je to pochopitelné. Také hledali vysvobození.

Přicházelo jich však tolik, že s tím začínal být problém. Všichni, kdo přišli, toužili prožít proměnu, opustit marnosti, žít v láskyplné duchovní i světské prostotě. Mnozí z nich ovšem doposud žili v rodinách, starali se o potřebné... Proto František po založení mužského *řádu menších bratří* (1209) a ustanovení *řádu chudých paní* pro ženy následující Františkovu souputnici Kláru (1215), zřídil v roce 1221 třetí *řád bratří a sester žijících ve vlastních domech*.

Byla to doba, kdy na českém trůně seděl Přemysl Otakar I. marně se snažící dynasticky výhodně provdat svoji dce-

Foto: VH

ru Anežku Českou. My, lidé dneška, si přirozeně podmínky tehdejšího života prakticky nedokážeme představit. Zato je očividné, jak dokonale by lidé třináctého století byli ztraceni ve světě dnešním. Jak zásadně se proměnily podmínky pro život za oněch osm století. Ale jak je přitom trvale živý odkaz Františka z Assisi! Františkánství totiž v žádném případě není nějaká doktrína či duchovní elitářství. Není naopak podmíněno ani žebráním či rozedraným šatem. Požaduje odevzdanost pro službu, pokornou otevřenost a věrnost. Tak, jak je toho kdo skutečně schopen. Vše je pak bohatě vyváжено osvobozením od mnoha svazujících marností, vnitřním pokojem a radostí ze všeho; neboť pravý význam toho, co a proč se děje, prostě nedohlédneme. Pozdravem, který následovníci Františkovi od něj přejali je přání *pokoje a dobra*. Dobro šířit, pokoj přijímat a naopak.

II. INSPIRACE MÍSTNÍ

Podstata touhy každé duše je dobro, láska a radost. To však nelze nalézt v krajině stínů, je třeba vyjít do světla. Proto se i mnoho pokrevních předků nás, čtenářů tohoto zpravodaje, vydalo na pouť ve stopách Františkových. Byla to cesta neokázalosti, upřímné kajícínosti, takže už po několika desetiletích o ní mnoho nevíme. Přesto: V září roku 1905 se ujal duchovní správy lhotské farnosti vzácný kněz P. Antonín Man, člověk nadobycěj schopný, přitom o to víc pokorný, jak o tom svědčí jeho písemnosti i dobové záznamy včetně

dech beroucího dopisu, který sepsal několik dní před svým odchodem k Pánu, byv si svého stavu plně vědom. Zásadní měrou se přičinil o výstavbu našeho kostela, založení hřbitova i rozvoj nespočtu dalších bohubilých aktivit. Sám ještě před příchodem do Lhoty v roce 1904 složil v Olomouci věčné sliby v Sekulárním františkánském řádu. A činnost světských františkánů obětavě podporoval i během své pozeňnané mise ve Lhotě. Rozvinul dřívější působení místních františkánských terciářů majících zázemí tehdy stejně jako dnes u menších bratří františkánů v Uherském Hradišti. A během čtrnáctileté služby v naší farnosti díky jeho nadšení i osobnímu příkladu složilo profesní řeholní sliby v Sekulárním františkánském řádu 61 farníků včetně jeho matky Anny Manové. V archivované *Knize pro III. řád sv. Františka* naší farnosti založené v roce 1906, ale přebírající informace i ze starších pramenů se lze dozvědět, že od roku 1882 do roku 1933 složilo první sliby – obláčky 114 duší a sliby věčné 113 z nich. Z toho vyplývá, že prakticky v každém tradičním lhotském rodě by se našel nějaký strýček, nebo spíš tetička, jež byli takto spjatí s odkazem svatého Františka z Assisi. Není tudíž žádný div, že jeho zobrazení bylo při stavbě kostela umístěno na místo tak čestné. Vždyť i samotný Antonín Paduánský byl jeho následovníkem – členem Řádu menších bratří františkánů.

Díky tak silnému prožívání kultu svatého Františka, který sám sebe nazýval hlasatelem věčného Krále či bláznem Božím, se naší farnosti a tehdy nově zbudovanému kostelu dostalo mimořádné výsady – možnosti skládat zde řeholní sliby sekulárních františkánů. K tomu jsou vyhrazeny chrámy ve správě františkánských mnišských řádů, takže dnes například sekulární františkáni ze Zlína skládají sliby v kostele Navštívení Panny Marie v Uherském Hradišti. Ve zmíněné *Knize* je uvedeno, že v době lhotského působení P. Antonína Mana a v letech následujících do roku 1933 bylo v našem kostelíku složeno 88 slibů obláčky (k tomu z dnes neznámého důvodu další 4 sliby v poutní kapli svatého Antonína) a 92 slibů trvalé profese. To nepochybně působilo i na mladého Antonína Šuránka, který v tomto dění vyrůstal a jehož život i odkaz včetně jeho osobní modlitby tak výrazně rezonují s hlavními hodnotami františkánské spirituality; předně touhou osobně se umenšovat a stávat se pokorným, pokojným a radostným nástrojem Božím. O jeho blízkosti františkánské rodině svědčí i to, že plán na vybudování trvalého duchovního zázemí na Antonínku, k jehož uskutečnění přes pokročilé stádium příprav vlivem válečných událostí nedošlo, sprádal s bratry kapucíny. Opomenout však nelze ani skutečnost, že uvedené období rozvoje sekulárního františkánství v naší obci bezpochyby souviselo s jeho podporou arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, jenž sám byl též františkánským terciářem s příznačným řeholním jménem Metoděj.

Lze jednoduše vystihnout, čím František, aniž by se jakkoliv vmlouval, neustále přitahuje a „musí“ poutat tolik

lidí ze všech koutů světa? Od těch nejprostších až po papeže, přemyslovskou princeznu Anežku či francouzského krále Ludvíka IX., jenž byl ve své době vládcem nejbohatší země Evropy, ale přesto žil po vzoru Františkově asketickým životem. Moralisté hlásají slušnost a morální zásady, humanisté hlásají lidskost a vzájemné porozumění, ekologové hlásají ohleduplnost k životnímu prostředí, teologové hlásají víru v Boha. Filozofové hledají smysl života. A František žil láskou. Projevoval ji všemu stvořenému, neboť vše po vzoru Kristově nosil ve svém srdci. Dravou zvěř, otravný hmyz, nakažlivé nemoci, vlastní nemohoucnost, paní Chudobu a sestřičku Smrt nevyjímaje.

III. INSPIRACE PRO NÁS I PRO SVĚT

V roce 1881, právě v době Stojanově, jeden z papežů – františkánských terciářů Lev XIII. ve své encyklice *Rerum Novarum* uvedl: *Mojí sociální reformou je III. řád svatého Františka. Jsem přesvědčen, že rozšířením františkánského ducha bude svět zachráněn...* Po sto třiceti dvou letech, v době dnešního nebývalého technologického pokroku přinášejícího neovládutelné množství informací, které však pohřichu více rozdělují, než spojují, usedl na papežský stolec současný 266. Svatý otec, který si, jak při jeho zvolení zaznělo ve zpravodajství; *zvolil za vzor žebravého mnicha, který krmil ptáky;* a jako první (ačkoliv příslušník Tovaryšstva Ježíšova) přijal v papežské službě i jeho jméno. Je patrné, že hledání, jak účinně ochránit svět i každý jeden jedinečný život, je nekončící.

A možná právě dnešní době je takového poselství potřebnější. Záplava informací někdy účelově zabarvených, občas obdobně podávaných, přináší nové matení jazyků. Nechceme být omezováni ničím a nikým, ale přestáváme si vzájemně rozumět. Jako bychom chtěli vystavět věž dosahující nebe. Posunují se významy, vytrácí se význam základních pojmů: rodina, víra, svoboda... Snad právě nyní je o to důležitější příklad prostoty, skutečné svobody, vzor, jak žít s věčnou nadějí radostnou přítomnost.

Samo o sobě je obdivu hodné, přetrvá-li něco osm století. Tím více není-li to mrtvá ruina, vzdálená, zaprášená vzpomínka, ale živou vírou naplňovaná myšlenka. Je hodné obdivu, jak aktuální je poselství svatého Františka vybízející k ochraně stvoření a života, jeho výzva ke všeobjímajícímu bratrství, vzor služby, trpělivosti a lásky – návod k péči o společný domov. O domov, který nám byl darován spolu s naším životem, za což se sluší děkovat, o domov, který je společný pro všechny, který vyžaduje péči.

Bez ohledu na momentální kulisy a reálie světa je pro spokojený život člověka nezbytné sjednocení. Se sebou samým, s bližními, se stvořením i všemi jeho částmi, s Bohem. A pro život radostný je nezbytná naděje. Ta neutuchající nám byla odkázána v Radostné zvěsti. V duchu tohoto poselství svatý František z Assisi spolu se svými následovníky

prejí sobě navzájem, všem lidem a celému lidstvu, světu a každé jeho částičce POKOJ A DOBRO.

S pokorou, nadějí a radostí v srdci Václav V. Hájek o Vánocích 2020

P.S.: Radostná zvěst vyzývá k novému životu. Činí tak obzvláště v podobenstvích, aby byla srozumitelná pro všechny věky i kultury. Takové je i poselství o novém srdci z masa nahrazující srdce kamenné, o novém člověku v nás. Každý jdeme svou

cestou. Jaký je nám k ní vyměřen čas, nevíme. Neměli bychom ho marnit. Přijmeme-li dar své svobodné vůle jako součást dokonalého Božího plánu, přivede nás vlastní svobodné rozhodnutí k proměně, neboť každý bez výjimky je očekáván. Do posledního nadechnutí máme šanci. Máme možnost osvobodit se od lpění na vlastních představách, můžeme odpouštět, jako je odpouštěno nám. Lehce se to říká, těžce, mnohdy velmi těžce se to uvádí v život. Ale o tom to je. A přináší to pokoj i radost.

Kostel ve Lhotě díky své poloze nejde přehlédnout. Hledají se posily na úklid

Na stránkách farnosti se objevil plakátek, prostřednictvím kterého se hledají nové posily na úklid kostela. S laskavým svolením správce webu ho zveřejňujeme na předposlední straně zpravodaje. Na naši prosbu napsala k úklidu kostela i pár vět Alka Skřenková.

Nejspíš by se jen stěželo hledalo ve Lhotě místo, ze kterého nejde vidět alespoň špička věže. Před pár lety se v zimě pokazil stroj věžních hodin a ručičky na ciferníku se na delší dobu zastavily. Řada lidí různého věku si toho povšimla a pídila se po příčině. Obecní ukazatel času prostě chyběl i v dnešní přetechnizované době. Překvapující

zjištění.

Ze všeho nejdřív je potřeba poděkovat všem ženám, které se o veškerou čistotu kostela starají nebo se dříve na ní podílely, občas i ochotným manželům.

Velký dík si zaslouží Český červeno-kříž, pod jehož taktovkou probíhá (pokud situace dovolí) dvakrát ročně větší úklid kolem kostela. Péči o zeleň v posledních letech převzali na svá bedra zaměstnanci obecního úřadu.

P. Šuránek prý k děkování s oblibou vždycky dodával: „Pán Bůh nezůstane nikomu nic dlužen.“

V současné době se aktuálně o úklid kostela stará cca 35 žen rozdě-

lených do osmi skupin (prý jich dříve bylo i víc), které se po týdnu střídají, takže na každou vyjde služba zhruba 6x za rok. Schází se podle domluvy. Zpravidla v sobotu ráno, či odpoledne.

Věkový průměr se pohybuje kolem sedmdesátky, takže občas některá vypadne kvůli zdravotním problémům, jindy z rodinných důvodů.

Na farním webu je rozpis úklidu se jmenným seznamem.

Je možné si vybrat a přidat se k týmu, který mi víc sedne, nebo posílit ten „oslabený“.

Ženy určitě mezi sebou uvítají nejen mladší ročníky, ale i muže.

Nejen že se silná ruka chlapa občas hodí, ale třeba jim společně půjde práce líp od ruky.

Alka Skřenková

Nová služba na webu

Naše obec upravila internetové stránky, na kterých bude také nově kolonka **Smuteční deska**. Kolonka je v sekci Aktuality.

Budou zde uvedeny jen ta smuteční oznámení, u kterých byl pozůstalými dán souhlas s jejich zveřejněním. Smuteční parte je nutno na obec zaslat v elektronické podobě nebo přinést osobně.

Smuteční oznámení můžete zaslat na e-mailovou adresu:
ostrlhota@ostrozskalhota.cz

I TAK SE ŽILO V NAŠÍ OBCI

Tak tu máme rok 2021. Nemyslím si, že začal nějak moc dobře. Měli jsme počasí, které nám připomínalo klasickou zimu. Byl sníh, trochu i mrazy, údajně se zlepšilo životní prostředí, příroda jako kdyby se trochu vzpamatovala z toho tlaku, který na ni byl vyvíjen pokročilou civilizací. To jsou pozitivní zjištění. Oproti tomu zde máme něco, co generace nepamatují. Sužuje nás pandemie nemoci, které se snažíme čelit, což se nám bohužel moc nedaří. Mluví se o ní denně a všude, čekáme zlepšení, pozitivní zprávy, zatím bohužel. Věřím, že se to podaří a že i zde budeme moci volně vydechnout s optimismem do dalšího života.

V předešlých článcích jsem vám podal informace i veselé historky a nyní se chci podívat na život v obci z jiné stránky. Té budovatelské tady bylo hodně. Obec ale jako taková má i jiné zajímavosti. Výstavba zařízení občanské vybavenosti je jen jednou stránkou jejího života. Ta má za úkol uspokojit životní potřeby, zpříjemnit život pro kvalitní servis služeb, pro chod denních potřeb, školství, kultury, sportu i pro kvalitu životního prostředí. Fungovaly zde složky Národní fronty. Někomu se to může zdát jako nějaká nostalgie, hlavně ten název. On ale takový byl. Můžeme o NF mluvit jakkoliv, dobře i hanebně. Ten, kdo chce, si jistě polínko do ohně přidá a nemusí se mnou souhlasit. Já se mohu ale zeptat, zda tyto organizace sdružené v NF někomu ublížily. Já tvrdím jednoznačně, že nikoliv. Vzpomeňme: myslivecké sdružení, svaz žen, Sokol, svaz zahrádkářů, SSM, ale i ČLS (lidová strana), ČČK. Každý občan se mohl dobrovolně zúčastňovat činnosti v těchto spolcích. A že jejich aktivita nebyla malá, těm, kteří se na tuto dobu dívají objektivně, to nemusím moc připomínat. Jejich brigádnická činnost, kulturní zapojení, sportovní akce, vzpomínkové pořady, to přece nelze zapomenout. Pravda je ta, že se neplýtvalo finančními prostředky, vše se organizovalo spontánně, lidově, a proto i to kouzlo těchto akcí bylo nezapomenutelné.

Teď jednu historku. Někdy na zimu v roce 1978 jsem byl

pozdán na ONV. Dostal jsem úkol postarat se o program pro delegaci umělců z Azerbajdžánu (SSSR). Jednalo se o mladé talentované malíře přímo z Baku. Ti zde byli pozváni na družební stáž. Z naší strany se delegace zúčastnili akademičtí malíři Pavel Vavrys a pan Velčovský. Oba tyto malíři byli oceněni na mezinárodní výstavě v Paříži cenou Zlaté palmetty. Bylo to vysoké ocenění, které udělovala mezinárodní organizace za díla, která tyto mladí umělci vytvořili. Mým úkolem bylo zajistit jim program na sobotu. Já nikoho neznal, a navíc tento žánr nebyl zrovna moje hobby. Navíc v sobotu jsme měli hon na bažanty, který mě lákal více jak malovaná družba. Navrhl jsem jim, ať jdou s námi.

K mé radosti i tajemník B. Páč souhlasil, to, že neměli gumáky a vhodný oděv, nebyl problém. Na hon nechodí manekýni.

Kolektiv myslivců je přijal výborně, bylo o ně dobře postaráno. Debata byla veselá, oni byli spokojení, vše dopadlo dobře. Na rozlučku dostali krásného bažanta TENEBROZE (kubánský bažant).

Po čase ke mně přijel osobně poděkovat P. Vavrys za hezký zážitek. Při té příležitosti mně navrhl, že by nám namaloval něco na památku. Na něco takového jsem nebyl připraven. Po krátké debatě jsme se dohodli, že namaluje něco do obřadní místnosti. Kdo by nechtěl od něho obraz, ale ta cena! Já to viděl černě. Naštěstí on pochopil mé rozpaky a řekl, že ceny se nemám bát, že se to nějak zařídí. Ty obrazy jsou dva. Visí v obřadní místnosti a představují malovanou družbu mezi národy, to jsou čtyři děti toužící po míru, a ten druhý je zátiší s matkou, která rozjímá nad fotem svého syna. To je trvalá vzpomínka na akademického malíře P. Vavryse. Ono všechno má svou historii a když udělá někomu radost, o to je to cennější. Kolektiv myslivců se tehdy moc hezky zachoval a je to i jejich zásluha, že zde máme trvale dílo takového malíře.

Ta doba byla vůbec nějaká hektická na příhody, které se přihodí možná jedenkrát za život a nebo taky vůbec. Někdy v neděli r. 1978 mně volala hospodská Zdenka Pijáčková,

abych hned přijel, že mě hledají nějakí cizinci. Má žena nevěřila, že takového něco existuje a že pojedje se mnou. Byla to pravda. U MNV parkovalo auto (nic moc) se státní poznávací značkou Francie a u auta stála žena (středního věku, nic moc) a elegantní muž v plné kondici, „sekáč“. Komunikaci jsme po krátké době vzdali a já je pozval k nám domů. Tam jsme nějak prošli krkolomné začátky a rozhodli, že budeme pokračovat po obědě. Tak jo. Fotky, tužky, papír, ruce, nohy, pivo, víno, slivovice a ono to šlo. Byla neděle, tak jsme pracovali.

Jednalo se o velmi úspěšného muže z Kanady, přímo z Québecku, který podnikal ve výrobě stavebních prefabrikátů. Měl zájem o obchod i s RVHP a naší republikou, což se mu nedařilo.

Ze států RVHP obchodoval pouze v Maďarsku. V Kanadě vlastnil 50 000 km² indiánské půdy, kde potomci původních obyvatel v té době pracovali. Ta paní se jmenovala Urschula a byla z Francie, kde měla v Paříži kosmetický salon, do kterého naprosto vážně lákala moji ženu Blanku (Jímala mě hrůza). Oni dva byli spolu přátelé. Po půlnoci jsme „plynule“ komunikovali, tak nebyl problém dozvědět se více. V Kanadě hovořili francouzsky, velmi dobře znali hokejisty Antona, Petra a Mariana Šťastných (s Antonem byly velké problémy) Dostali jsme pozvání do Kanady (včetně zaplacení letenek, požitatin a honu na Lose, který se tam dvakrát do roka pořádá. Bylo to moc lákavé. A jak na mě přišel? V Brně na Mezinárodní výstavě si pořídili katalog. Jelikož v ČSSR nikoho neznali, otevřeli ho a poslepu zabořili prstem. Tam bylo uvedeno moje jméno, tak se na tuto adresu rozjeli. No a zbytek už znáte. Do Kanady ani do Paříže jsme nejeli, ale velmi dobře se na to vzpomíná.

Vím, že to bylo trochu osobní, snad mně to prominete, já se polepším. Nedávno se měl uskutečnit fašank. Bohužel nebyl. Nešlo to. Vzpomínám na fašank, který svého času pořádala organizace ČSŽ. Šéfovala jí velká osobnost této organizace, paní Zdena Žajdlíková a úspěšně jí sekundovaly A.

Hokejové mužstvo žáků ZŠ, kteří poprvé porazili Uh. Ostroh čtyři ku jedné r. 1966.

Foto z průvodu 1. máje přes Ostrožskou Lhotu.

Kadlčková, M. Páčová, J. Vibíralová, M. Ryšková, Šíchová, Vaňková a mnoho dalších, to byly fašanky. Celá obec na nohou, veselo, večer se i plakalo, nechybělo nic. Miroslav Páč, farář jedna radost, truchlivé a smutné plačky taky nechyběly. Lidová veselice, jaká má být.

Pak Velikonoce. Nevím, kdo se více těšil, jestli děvčata nebo chlapci, ale „šlaháči“ byli různorodí. Letos nevím, ale radovat se asi moc nebudeme (třeba se mýlím). První máje. Svátek práce. Celá obec byla na nohou. Průvod přes obec, dávám nějaké fotky, sportovci, myslivci, ČSŽ, ČČK, modeláři, svazáci, občané. V Uh. Ostrohu muzikanti v pivovaře v okénkách, chlapi hráli až se chtělo brčet. Na Moravě Lhořané, vždy narváno, hráli a zpívali. To samé bylo ve sklepě JZD.

Mnozí šli z Uh. Ostrohu pěšky. Veselice pokračovala Na Obecním. Hezké vzpomínky. Byli jsme vždy pyšní, když v Uherském Ostrohu hrály státní hymny a internacionálu naše lhotské dechovky. To bylo tréninků a zkoušek. Vždy se to povedlo. Velmi hezky to popisuje Antonín Bartoš ve své knize, kterou vydal koncem minulého roku o historii dechovky a vůbec kapel v Ostrožské Lhotě. Mně se to moc líbí, napsal a dal dohromady dobový dokument o hudbách. Ten se rodil, pak vyvíjel a dlouho se hřál na výsluní. Tonda to popsal, jak to sám cítil, musel nad tím strávit mnoho času. Myslím, že se mu to podařilo. Má to pro obec historický význam a působí to jako krásná vzpomínka.

Co závěrem. Je tu ještě jeden svátek, o kterém bych se chtěl zmínit. Mezinárodní den žen. Myslím,

že je to den věnovaný ženám za všechnu starost a péči, kterou věnují výchově dětí, starosti o rodinu, kde mají nezastupitelné místo. Ta maličká pozornost v podobě kyticky, květin nebo něčeho sladkého, mnohdy stačí i vlídné slůvko, je to nejmenší, co jim můžeme dát. Přeji všem ženám přes náš Zpravodaj, aby přijaly poděkování za to všechno, co pro společnost dělají a že si jejich práce moc vážíme, Mějte se všichni moc hezky. A co bude dál, uvidíme.

Pavel Skopal 25.2 2021

„NADE LHOTŮ NA SAMÉM VRŠÍČKU, STÓJÍ PĚKNĚ STROMOŘADÍ,***měl jsem holku namlúvenú, ale jíný ně za ňú chodí.******Vy mládenci, keří ste jako já, nemilujte doopravdy,******pomilujte, pošpásujte, ale lásku jim neslibujte.******Zdálo sa ně, ze štvrťka na pátek, že sem se svou dívenkou spal,******Probudím se, obrátím se, ale jak ně ten sen oklamal.“***

Původně česká písnička, zdomácněla v mnoha moravských dědinách. Stačilo dosadit název obce a nářečí. Naše obec je zpěvná a takto přivlastněných písniček je tu víc. Nic proti ničemu. Lépe zpívati, nežli klívati.

Třeba hodová: „*Lhotecký stárku, neléhaj v járku u cesty, rači si lehni u Marijanky, nevěsty.*

Ej ty Mařenko, Mařko, Mařenko, neplač už, on už nepije, enom sa bije, bude muž.“

Nebo „*Ty lhotecký purkmistře, slubovals ně velice, že ně svoju céru dáš, že ně na vojnu nedáš.“*

A také „*Lhotecká šenkérko, dobře sa měj, lhoteckým šohajkom vínka nalej. Nalej jim ho, podaj jim ho, šak mají peníze, zaplatí ho. Proč ty nám, šenkérko, nenaléváš, půjdem ťa žalovat na kancelář. Na kancelář, mezi pány, budeš mět šenkérko oplétání.“*

Další taková písnička, známá široko daleko (a u nás se na ni tančí i lhotské sedlcké), se jmenuje „*Co dělá Kača v trávě zelenéj, plete věneček z růže červenéj. Až ho uplete, komu že ho dá, tobě šohajku, že ťa ráda má. Kdyby ju mamka na trávu hnala, rači ju sama po poli hledá. V poli jí není, ona je v bořů, tam kde ti lhotčtí mládanci ořů.*“ Tuto písničku si naši předkové nejen přivlastnili dosazením slova „lhotčtí“, a na její ¾ takt tančí lhotskou sedlckou, ale dokonce vymysleli podle názvu míst z naší obce i text.

„*Kdybych já měla sukňu červenú, vrtěla bych sa hore Dědinů.*

Hore Dědinů, důle Pocetky, vrtěla bych sa až po Mezcesty.

Až po Mezcesty na Panilůky, vrtěla bych až za Okluky.

Až za Okluky na samý zadek, vrtěla bych sa na hucký zámek.

Na hucký zámek až pod podlúbí (pod ty duby).

Je tam šohajek, co sa ně lúbí.“

Ve sbírce písní Františka Sušila je baladická píseň z Ostrožské Lhoty: „*Ti lhotcí pacholci, na formanku jeli a lhotcké děvčátko na cestě přejeli.*“ A jiná, také z Ostrožské Lhoty: „*Oboro Oboro, zeleňaj sa skoro, až sa rozzeleňáš, hned nám krásy dodáš. Už sa tá Obora třikrát zeleňala a eště nám nikdy krásy nedodala.*“ A také je tam písnička „*Ten lhotecký mlýn, to je Bože mlýn. Z jedné strany voda hučí, z druhé strany větr fučí, to je Bože mlýn. Když sem plela len, nevěděla sem, že na vojnu ver-*

bovali, potěšení moje vzali, nevěděla sem. Když sem plela mak, škoda na stokrát, škoda toho milování, že netrvá do skonání, škoda na stokrát.“

Možná se ještě nějaká písnička o Lhotě najde. Tak třeba hlučané si zpívali o Lhotě: „*Když sa smrklo, ve mně hrklo, já obul boty, kabát, vestu aj kalhoty, hajda do Lhoty. Já tam za ňů já půjdu, já tam ještě doběhnu, ona leží na postýlce, já si k ní lehnu. Ležela sem na postýlce jako znavená, čekala sem na milého, jak to udělá a on pěkně zezadu, šoup přes naši zahradu, já myslela, že dostanu srdeční vadu.“*

V Nové Vsi si zase zpívají: „*Ja v téj Lhotě hody budú, zabili tam kozu chudú, jednu bílú, druhú ryzú, panebože jak ju hryzú.*“ A lhoťani jim zpívají na oplátku: „*V tej Novej Vsi blafkajú psi, otevři ně milá holuběnko sivá, doma-li si.*“

Ostrožská Lhota existuje 650 let. Říká to o ní písemná zmínka, která vznikla v roce 1371. Jisté však je, že už dávno předtím přes toto území vedla stará kupecká stezka z jihu na Velehrad. Při potoku vedla cesta z východu na západ. Poblíž těchto cest bylo několik osad a stál tu vodní mlýn, přibližně tam, kde stojí dnes. Právě u mlýna bylo mělké místo v potoce, kde se dalo přejet na levou stranu potoka a pokračovat dál.

Mlýn si obvykle postavil vysloužilý voják, nebo jiný příznivec panovníka za zásluhu a odvalu v boji a podobně. Na mlynářském znaku je obilí a kružítko (kvůli přesnému vyměření ozubí) a tři červené pruhy. Podle legendy zachránil jeden muž králi život tím, že nastavil ruku proti šavli nepřítelů a tím přišel o tři prsty. Král vzal krvácející ruku a otřel si ji o svůj kabátec a na znamení vděku mu věnoval v krajině místo k postavení mlýna, aby byl svobodný, mohl se sám žít a být nezávislý. Ne-daleko mlýna byl panský poplužní dvůr – dnešní domy v Burešíně. V Osadách žili většinou lapkové, přepadávající pocestné, následně za to byli trestáni královými vojáky, takže osady byly zakládány a vypalovány. Jiné to bylo s vesnicemi, které zakládali velmožové, kteří vlastně měli půdu od krále a tu mohli propůjčovat lidem, dávat na určitou dobu – dávat do lhůty (do lhůty), aby na půdě hospodařili a desátek odváděli pánovi, kterému půda patřila. Ostrožské panství v době založení naší obce patřilo pánům z Kunovic. Vypadá to, že takový pán jen těžil a vykořisťoval, ale pravda je, že zakládal nebo přispíval na sirotčince, chudobince, kostely, školy, hospice a pastoušky (obydlí pro pasáčky). Později také půdu, kterou dal našim předkům

HC Ostrož

únor

ská Lhota

2021

do „lhůty“, jim dal nadobro. Tak se stali naši předkové majiteli půdy.

V minulosti byla naše obec husitská a podle legendy tu byla i modlitebna někde poblíž sochy sv. Jana Křtitele, která je nejstarší sochou v naší obci. V ulici Chaloupky býval hřbitov a dodnes se říká této části „na kerchově“ (hřbitov z něm. der Kirchhof).

Po bitvě na Bílé hoře hromadně opouštěli příslušníci jiných vyznání české a moravské území. Podle legendy na místě zabitých šestnácti českých bratří byla postavena trojboká boží muka v místě zvaném Záhoří. Je to na odbočce cesty do panské obory a dále do panské bažantnice (dnešní zemědělské družstvo v Ostrohu) a na cestě, která vedla od boží muky do Blatnice. Cesta se jmenovala „Pod plachty“, byla docela pohodlná, vlastně obcházela kopec Antonínek a vyústila u blatnických vinných bůd.

Cesty většinou vedly při potoku, kvůli rovině, ale v případě našeho klikatého potoka hrozilo přepadávání. V době založení naší obce a dlouho potom cesta na horizontu z Hluku do Uherského Ostrohu neexistovala.

Napadlo vás někdy, jak vznikly názvy místních tratí? Například pole u boží muky se jmenuje Záhoří. To je celkem odvoditelný název – pole, které je za horou. Ale ze které strany to bylo za horou? Ze Lhoty určitě ne, protože to pole je celkem na dohled. Že by z některé osady, která byla na opačné straně? Třeba ze Chmelinců? Chmelince jsou jasné, dodnes tam roste divoký chmel. A co Zastarohoří, je to dál za Starýma horama. Pole přes potok, naproti Zastarohoří, se jmenuje Chylické, proč? Vesnice Chylice je daleko. Jedině, že by tento název vnikl v době, kdy žádná Lhota nebyla a nejbližší ves, směrem k ostrožskému zámku, byly Chylice. Nevím, ale je to velmi zajímavé. Bohužel rozzoráním remízků a mezí a utvořením velkých ploch zanikají cesty, studánky i názvy jednotlivých tratí. Ptejte se pamětníků a запиšte si tyto názvy, ať nezmizí úplně. Proč se některé pole jmenuje Suchovy, když obec Suchov je o několik kilometrů dále? Má to souvislost se suchem – suchým místem?

Od jihu po potok leží Ostrožská Lhota na úpatí Bílých Karpat. Je tu velké množství kamene pod malou vrstvou hlíny. Proto nese naše obec přízvisko Kamenná Lhota. Od potoka k severu se obec zvedá ke Chřibům. Tak vznikl název Chřib – Křib. Bohužel názvy místních ulic, které jsou sice uváděny neoficiálně, někdo před lety uvedl v nářečí, tak jak byly zaužívané. Např. Křib-Chřib, Pocetka-Podsetky, Lánka-Lánky, Pastuška-Pastoušky, Zahrada-Zahrady. Množná čísla těchto názvů ve Lhotě jsou také zajímavá, např. na Lánkoch, Pocetkoch, na Honoch, na Zahradoch, v Pastůškoch, na Mezižlábkoch, Padělkoch, v Oklukoch, v Zelištech, v Novosádoch (trať na pravé straně potoka směrem k čističce – patřil k tomu i park v Hájků). Potok před regulací kopíroval cestu. Později se zaužívaly podoby na Lánkách, na Pocetkách, na Honách, na Zahradách, v Pastůškách, na Mezižlábkách, na Padělkách,

v Oklukách, v Zelištech. Názvy polí zvaných Hony jsou: Přední Hony, Druhé, Třetí, Čtvrté, Páté a Šesté. Další názvy Lhotských polí jsou: Panilúky, Padělíky, Drahy, Podstolní, Noviny, Lysiny, Kráčiny, Hradištka, Čupy, Záčepůvčí, Podsúchovy, Lúčky, Jamy, Koží hrb, Luby. Pole koupené od novovešanů nesou názvy: Prostřední, Nadlání, Daleké, Těšovy, Kolébky, Koruny, Zákoruní. Názvy lhotských žlebů a lesíků: Díly od Hucka (hraničku mezi Lhotou a Hlukem rozděluje tzv. „hucký járek“ – žleb), Chmelince s Tovaryšskou studánkou tvoří hranici mezi Lhotou a Blatnickou. Máme žleb Kochánov, žleb Močidelný – Močidla, žleb u Matuščíkového, žleb Krasotický a žleb na druhé straně Mezižlábek. Lesíky nesou názvy Stránky, Nivky, lesík u Antonínka a lesík Vrchhájek. Některé názvy jsou odvoditelné, jiné ne. Kdo víte, jak vznikly, povězte, než zmizí úplně.

Po tereziánsko-josefínských reformách bylo sčítání lidí, domů atd. Řeklo by se, že první domy ve Lhotě byly na Křibě, když tam je to od jedničky. Omyl. Vrchnostenský slouha přijel od Ostrohu s kýblem barvy a začal od kraje vesnice číslovat. Kolem roku 1840 tu bylo cca 150 domů. Byly postaveny z materiálu, který tu byl k mání. Nízké domy kryté slámou (došky) byly z kamene („kvelbené“ sklepy a základy, také studny byly kamenné). Obecních studní je tu asi třináct. Dnes jsou některé zasypané (u školy), nebo nerozumně zakryty, což je velká chyba, protože časem hrozí prorození. Bylo by moudré studny legalizovat a udělat z nich ozdobu. Zdivo domů bylo někdy kamenné (např. kamenné chlévy, vinné sklepy), ale také dřevěné se spárami vyplněnými mechem a hlínou. Podlahy v místnostech, na půdách a ve stodolách byly z hlíněné mazaniny, tj. hlína zvaná „slínovice“ (jíl) + plevy (odpad při mlácení obilí). Tato hlína se v obci nachází v ulici Školní, dříve Za humny, nebo za Starýma horama v místě zvaném „řihelňa“ (cihelna). Cihlář tu vyráběl cihly (kotovice – kořáry) na domy, chlévy a stodoly, z nichž některé stojí ve Lhotě dodnes. Na krovky domů se jezdilo pro dřevo na Javořinu, protože smrkové dřevo z místních žlebů roste rychle (táhne se za světlem) a je řídké. Používalo se jen na chlévy a kůlny („šopy“). Kostelů v Ostrožské Lhotě bylo několik. Kamenných, dřevěných, kombinovaných (viz kostel se dvěma věžemi, jak máme v obecním znaku) a poslední kostel postavený v letech 1906-1908 je už pevný a důkladný.

Škol tu bylo také několik. Nejdříve se vyučovalo v nějaké prázdném domku, potom se postavil domek č. 67 (dnešní pošta) v zahradě tehdejšího starosty Malůše č. 68. Pak to nestačilo, domek zvedli o patro výš. To také nestačilo, a tak postavili školu na Honech na pozemku dalšího starosty. To opět nestačilo a chtěli přistavět patro, jenže to nebylo doporučeno odborníky, a tak byla v roce 1912 postavena zcela nová budova (dnešní škola) na pozemku starosty č. 69. Budova je to krásná a pořádná, ale bohužel se nechtěli naši předkové moc zadlužit a postavili jen levé křídlo s tím, že hned jak to bude možné, tak napravo ode dveří se dostaví školní tělocvična, chybějící dvě třídy, ředitelna a sborovna, kuchyň, jídelna a technické zázemí. Za více jak sto let k tomu už nedošlo. Tělocvična se upravila

ze znárodněné Haasovy pálenice, nová mateřská školka a nová tělocvična se postavila v cizí neznárodněné zahradě.

Hřiště a zemědělské družstvo je na zabraných soukromých, dnes už asi vyplacených pozemcích. I toto je Ostrožská Lhota. Věřím, že nespravedlnosti se napravují a napraví a že občané budou ke svému, k cizímu i k obecnímu majetku přístupovat tak, jak se patří. Všichni jsme sice v Ostrožské Lhotě přistěhovalci, ale je to naše krásné místo a krásná obec a pokud si budeme chránit dědictví otců a nebudeme bezohlední a bezcitní

k přírodě a k bližnímu a nebude nás drtit závist, chamtivost, lenost a zloba, bude to tu ještě krásnější a bude nám tu dobře. A teď si dovoluji použít několik veršů z básně Viktora Dyka – *Země Mluví*:

Haj si mne, braň si mne.... Opustíš-li mne nezahynu. Opustíš-li mne zahyneš.

Nakonec z toho vyplývá, že největším nepřítelem pro přírodu a člověka je sám člověk.

Ludmila Hájková

Ve školství pracuje neuvěřitelných 52 let. Nejdéle působící kantorka v naší Lhotě. O distanční výuce, o začátcích, o ředitelování a také o sportu.

„Od distanční výuky jsem nechtěla utéct. To jsem si nemohla dovolit,“ říká Marie Adamcová.

S paní učitelkou Marií Adamcovou jsem se sešel na konci února. Schůzku jsme si domluvili ve škole. V té škole, ve které učí od roku 1977, to je neuvěřitelných 45 let. Schůzka byla navečer, lhotská škola byla úplně prázdná, osamocené chodby působily v tak velké budově zvláštním až tajemným dojmem. Už se také vědělo, že škola zůstane od března zavřená úplně. Kvůli sílící pandemii koronaviru přešli na distanční výuku také prvňáci a druháci.

„Je to v pořádku. Skupiny ohrožených obyvatel je potřeba chránit. Na druhou stranu mě hodně mrzí, že je obětován rok vzdělávání našich dětí. Je to velká škoda,“ měla z vládního nařízení rozpolcené pocity Marie Adamcová.

Vraťme se ale o dva roky zpět. V březnu 2019 oznámila zkušená kantorka svojí rodině, zaměstnavateli a kolegům, že na konci školního roku s učitelováním končí. Měla v hlavě odpočinek, těšila se na zimní dovolenou, měla zaplacené hory.

„Říkala jsem si, že padesát školních let je dobrá cílová meta. Jenže se stalo, co se stalo. Mladá kolegyně Kristýna Březinová se nevrátila z mateřské dovolené. Bylo to z rodinného důvodu, dál bych to nerozváděla. Poprosila mě, jestli bych ještě nevydržela. V té době bylo ve škole nové vedení, nový pan ředitel i zástupce, oba mě také požádali o pomoc,“ líčí situaci, která prodloužila její kantorský život.

Marie Adamcová učí 52 let, skvěle se vypořádala i s distanční výukou. Foto: std

Marie Adamcová učila matematiku, kantorů s takovou aprobační je obecně nedostatek. Také nemělo smysl nalákat nového kantora do lhotské školy jenom na jeden rok. Slíbila,

že na určité období vypomůže.

„Nebylo to o tom, že bych chtěla mladým ubírat chleba, ale vyvstalo to z aktuální situace. Postupně se to vyvíjelo dál. Kristýna mě poprosila ještě o dalšího půl roku, pak už bylo vidět, že to bude celý školní rok. Tehdy za mnou přišel ředitel Ivo Vojtík a ptal se: „Paní Adamcová, prosím Vás, vydržíte ještě?“ Řekla jsem, že vydržet je špatné slovo. Buď budu učit s chutí a dělat to dobře, ale abych na konci kariéry něco vydržela? Tak to tedy ne. Musím ale přiznat, že rodina moc nadšená nebyla. „Mami, je ti to zapotřebí?“ slyšela jsem od dcery otázku.“

Jenže v břenu 2020 přišla pandemie koronaviru. Přišlo něco, s čím neměl nikdo žádnou zkušenost. Zavřely se školy a žáci museli přejít na distanční výuku. Marie Adamcová se musela velice rychle v nových podmínkách zorientovat.

„V úterý jsme se dozvěděli, že ve středu už se do školy nejde. Děti se měly učit na dálku – přes počítač. Tak to je skvělé, řekla jsem si. Co tu budeš dělat se svými IT (počítačovými) znalostmi? Ty byly mimochodem minimální. Najednou jsem se ocitla v situaci, že matematika sice byla pořád stejně krásná, ale ta metoda vyučování musela být úplně jiná. Byla jsem ve stresu, ale nechtěla jsem od toho utéct, to jsem si nemohla dovolit,“ otevřeně přiznává zkušená kantorka.

Vedení školy Marii Adamcovou v nečekané situaci nenechalo. Ani nemohlo, matematik byl prostě potřeba.

„Kdo mě na začátku opravdu moc pomohl, tak to byl magistr Daňhel (zástupce ředitele). Nastavil v počítači programy, udělal všechno, co bylo potřeba. Najednou přišla hodina. Žáci byli doma, já byla taky doma – byl to nezvyk. Zpočátku to pro mě bylo velice náročné. Co bylo nejhörší? Matematika ne, tu znám, práce s dětmi také ne. Ten počítač – to bylo nejhörší. Stále jsem měla obavu, že mi něco nebude fungovat,“ přiznává Marie Adamcová.

Po téměř roce je takové vyučování pro kantorku už skoro normální. Nemá vůči žákům výčitky, že by je něco nenaučila nebo něco opomněla. Jedou dál, jen to tempo je trochu pomalejší. Oni vlastně ani nemají na výběr – jiná cesta ke vzdělání aktuálně prostě neexistuje.

„Normální to ovšem není pro žáky – to říkám já a to mně nikdo nevyvrátí. Nemají sociální kontakt, jen sedí u obrazov-

ky. Dříve jsme je před vysedáváním u počítače varovali a teď jim to ordinujeme. Děti sedí celé dopoledne u krabice, ztrácí návyky, které si dříve vypracovaly. Rozhodně to není plnohodnotná výuka,“ tvrdí kantorka a přidává ještě jeden postřeh.

„Děti trochu ztrácí disciplínu. Začíná se v osm a někteří ještě dojíždí snídani, nebo jsou ještě na toaletě. Také dobře vidím, kdo má na sobě první hodinu ještě pyžámko.“

Téměř na konci své kantorské kariéry a po zaučení zvládá Marie Adamcová distanční výuku bez větších problémů. Málokdo ovšem ví, že dlouholetá ředitelka lhotské školy měl nastartováno na strojařskou kariéru.

„Nebylo to tak, že už od základní školy jsem chtěla být učitelkou. Po škole jsem šla na strojní průmyslovku. Jsem tedy opravdu strojař. Po maturitě jsem měla dokonce dva semestry na technice. Šli tam spolužáci, tak jsem si řekla, proč ne, ale pak jsem si uvědomila, že to není to pravé ořechové. Rok jsem otálela a váhala, pak jsem si podala přihlášku na pedagogickou fakultu. Na konci studií už jsem se na učení těšila. Věděla jsem, že ta práce se mi bude líbit,“ ohlíží se za svým studiem Marie Adamcová.

Do lhotské školy nastoupila v roce 1969. Její první „angažmá“ trvalo tři dny! Po třech dnech byla nucena změnit působiště. Školský úřad ji přesměroval do sousedního Uherského Ostrohu.

„Vzala jsem kolo a jela se podívat, kde je tam vlastně škola. Nakonec jsem si řekla, že je dobře, že jdu do Ostrohu. Doma totiž není nikdo prorokem. Na škole byl zkušený pan učitel Sedláček, měl obrovskou autoritu a respekt. Také tam tehdy učil asi šedesátiletý pan učitel Stuchlík. Libora, který učil později ve Lhotě, otec. Dostala jsem od velezkušených kolegů ohromnou přípravu do života,“ vzpomíná na kantorské začátky.

V Ostrohu učila, s mateřskou dovolenou a dvouměsíčním záskokem v Polešovicích, sedm let. Po sedmi letech vyvstala potřeba jít učit do Lhoty. Do lhotské školy nastoupila v roce 1977.

„Tehdy ve škole řediteloval Miloš Grebeníček, pod ním jsem dlouho nesloužila. Už v té době byl velmi vážně nemocný. Ke konci už téměř neviděl, měl velmi těžkou cukrovku a v 45 letech zemřel. Školní rok dořídila Alena Kapustová, která mu dělala zástupkyni. S dalším školním rokem přišel nový ředitel. Byl jim Zdeněk Gogola z Uherského Hradiště.“

Děti sedí celé dopoledne u krabice. Ztrácí návyky, které si dříve vypracovaly

Velkou vášní lhotské kantorky jsou běžky. Fotka je z Jizerských hor – konec února 2012. Foto: Archiv MA.

Do lhotské školy nastoupila v roce 1969. První „angažmá“ trvalo tři dny!

Byl to bratr známého filmaře Jana Gogoly, ten byl původně také učitel,“ vypráví Marie Adamcová a přidává z té doby jednu zajímavost:

„Byla to zlatá éra naší školy. Přišli noví učitelé, třeba Eva Vlčková nebo Blaženka Nožičková. Byli to milí kolegové, vytvořil se skvělý kolektiv – sedli jsme si.“

V roce 1992 vyhlásila obec nový konkurs na ředitele. Marie Adamcová se přihlásila a vyhrála. V únoru byla jmenována novou ředitelkou. „To jsem měla v práci docela perné chvíli, protože ve sboru zůstal předchozí ředitel Zdeněk Gogola. Trvalo zhruba půl roku, než si všechno ‚sedlo‘. Ustála jsem to a byla jsem ráda, že se další rok změnil sbor. Ti, kteří potřebovali odejít, tak odešli. Moje zástupkyně byla Eva Vlčková – měla jsem ji ráda. Byla zároveň i moje velká kamarádka. Byla takový dobrý duch naší školy. Dělal pěknou atmosféru i mezi novými kolegy - Eva Vlčková později po těžké nemoci zemřela,“ připomněla smutný osud své zástupkyně.

V té době se ve lhotské škole prováděla přístavba. Na to období nemá Marie Adamcová moc příjemné vzpomínky. „Moje nejhorší situace ředitelování byla hned na začátku a pak, když se dělala ve škole přístavba. Začínal školní rok a na chodbách byly závěje písku, nic nebylo doděláno, to byla tragédie, katastrofa. Nebyli jsme spokojeni se stavební firmou, která celou akci prováděla. Dlouho trvalo, než se všechno dalo dohromady. Bylo to pracné, nepříjemné a náročné. Třeba ředitelna byla v takové špeluňce, kde nebylo ani okno.“

Marie Adamcová šéfovala lhotské škole dvanáct let. Od roku 1992 do roku 2004. Blížil se důchodový věk, na který všechny připravila. S ředitelováním v penzijním věku skončila dobrovolně.

„Někdy v únoru jsem oznámila, že budu koncem školního roku jako ředitelka končit. Obec s předstihem vyhlásila konkurs, ze kterého vítězně vyšel můj tehdejší zástupce Tomáš Mlčoch.“

„Od roku 2004 jsem to měla krásné, to se mi líbilo. Měla jsem jednu hodinu denně, prostě učení bylo můj koníček. Tehdy se chodilo od dvou dětí do důchodu už v 58 letech, mladé holky chodily do důchodu,“ říká s úsměvem Marie Adamcová.

Tomáš Mlčoch šéfoval lhotské škole až do nového konkurzu, který vyhrál před třemi lety Ivo Vojtík.

Současné obsazení sborovny zkušená kantorka chválí. „Ve Lhotě je pěkný učitelský sbor. Jsou šikovní, jen nemají toho

matematika, musí počkat, až se jim vrátí Kristýna.“

Před pár týdny oslavila Marie Adamcová půlkulaté narozeniny. Klidně můžeme napsat, že slavila paní učitelka, která svůj kantorský život zasvětila lhotské škole, ve které učila a pořád ještě učí neuvěřitelných 45 let! Nenašli byste déle sloužícího učitele na naší škole. „Měla jsem neuvěřitelnou oslavu. Domnívala jsem se, že jdu na poradu, ale milí kolegové mě překvapili a připravili nádhernou oslavu,“ říká na závěr.

Stanislav Dufka

Marie Adamcová (75) trošku jinak

Dcery: Markéta (50) a Kateřina (48). Vnoučata: Marie (22), Antonín (18) a Daniel (9).

Také sport patří neodmyslitelně k životu lhotské kantorky. „Ke sportu mě přivedl můj druhý manžel Milan Adamec, začala jsem poměrně pozdě, až po třicítce,“ svěřila se.

Můžete ji potkat, jak si svižným krokem špacíruje třeba z Antonička nebo po stezce do Hluku. Ještě nedávno hrála tenis, a jak sama říká, pokud by bylo s kým, tak by šla i dnes. V roce 2006 vyhrála společně se Zdeňkem Kotačkou Turnaj smíšených dvojic a rozhodně nebyla do počtu. Vítězný úder byl z její rakety. Při dobrých sněhových podmínkách kolem Lhoty je ji vidět i na běžkách. V letošní zimě to bylo čtyřikrát. Lyže jsou vůbec jejím velkým koníčkem. „Mám na běžkách proježděnou centrální část Šumavy, byla jsem tam snad desetkrát. Přes dceru Markétu tam jezdíme s partou lidí z Vysočiny.“ Dalším jejím velkým koníčkem je vysokohorská turistika. V raném mládí ji také oslovila hudební múza: „Hrála jsem na housle, ale nejsem nijak hudebně vzdělaná. Mám ráda kulturu, léta mám předplatné do Slováckého divadla a ráda se také požívám na operu.“

Začínal školní rok a na chodbách byly závěje písku. Nic nebylo doděláno, to byla tragédie, katastrofa

Od devětat z 9. třídy dostala k narozeninám dort.

Jak šel školní čas Marie Adamcové:

1969 – tři dny ve lhotské škole,

1969 – nástup do Základní školy v Uherském Ostrohu,

1977 – Základní škola Ostrožská Lhota,

1992 – 1.2. 1992 byla jmenována ředitelkou ZŠ Ost.Lhota,

2004 – penzijní věk, ukončení ředitelování,

2004 - 30.6. 2021 – částečný úvazek ZŠ Ostrožská Lhota.

Budme kamarádi. Prožitkový program v naší školce si děti užily

Do naší mateřské školy byla pozvána Mgr. Alena Svobodová, která přijela s prožitkovým výchovným programem nazvaným Budme kamarádi.

Cílem programu bylo přiblížit dětem hravou formou svět osob s postižením.

Celým programem děti provázela panenka Anežka, která za dětmi přijela na vozíčku a postupně dětem představila své kamarády s tělesným, zrakovým a sluchovým postižením. Program byl tedy rozdělen do tří částí.

První část byla zaměřena na tělesné postižení a děti se v ní dozvěděly, k čemu slouží invalidní vozíček, jak ho tělesně postižení používají a samy si mohly vyzkoušet, jak se na něm jezdí. Pomocí obrázků se seznámily s řadou sportů pro vozíčkáře. Pokoušely se malovat nohama i skládat kostky bez pomoci rukou.

Druhá část byla zaměřena na zrakové postižení. Paní magistra dětem vysvětlila, které smysly pomáhají nevidomým, k čemu je bílá hůl nebo vodící pes. Děti si ohmataly Braillovo písmo, psaly na Pichtově psacím stroji a Braillovo písmo vypichovaly tužkou. Ve dvojicích si vyzkoušely, jaké to

Cílem programu bylo přiblížit dětem hravou formou svět osob s postižením. Foto: FB- Aleny Svobodové.

je vést nevidomého i chůzi s bílou hůlí. Hmat si procvičily při vkládání tvarů do příslušných otvorů, samozřejmě poslepu nebo při hraní hmatového pexesa.

Třetí část byla věnována sluchovému postižení. Vyzkoušely si v ní, jak se dorozumívají neslyšící. Na závěr se naučily krátkou větu ve znakovém jazyce. Děti si celý program velmi užily.

Eliška Pospíšilová

Lhotské děti byly zvědavé, spolupracovaly. Hlásí lektorka programu

Alena Svobodová vystudovala speciální pedagogiku se zaměřením na somatopedii (nauka o struktuře a funkcích lidského těla) a psychopedii (zabývá se klienty nejen s mentální retardací, ale také s poruchami duševními).

Se svým programem „Budme kamarádi“ objíždí školky a první stupně základních škol. Nápad vytvořit vzdělávací program „Budme kamarádi“ vznikl právě při studiu speciální pedagogiky.

„Tenkrát mě napadla myšlenka, že je zapotřebí s problematikou zdravotního postižení seznamovat už malé děti,“ vysvětluje vznik svého programu, se kterým se přestavila také v naší mateřské školce.

„Děti byly moc fajn, spolupracovaly, zapojovaly se. Téma postižení je asi obecně pro děti zajímavé, možná i tím, že se neměly možnost s tímto tématem setkat. Mám zkušenost, že program děti vždy zaujme. Jsou zvědavé, činnosti je baví, vydrží se mnou spolupracovat celých šedesát minut,“ popisuje atmosféru ve školce.

A co děti na programu Aleny Svobodové baví nejvíc? „Jednoznačně jízda na vozíčku. Nejživější částí je asi malování nohou, kdy jsou děti plné dojmů, že to nejde nebo naopak

radosti, že se jim podařilo namalovat sluníčko. Hodně zajímavý je pro ně také Pichtův psací stroj, na kterém si zkouší Braillovo písmo,“ povídá Alena Svobodová a přidává jeden zajímavý postřeh:

„Některé děti si na vozíček sednout nechtějí, nebo je pro ně třeba nepříjemné jít poslepu, ale je to menšina a nikdy nikoho nenutíme.“

Alena Svobodová má ve svém programu základní informace o tělesném, zrakovém a sluchovém postižení. To všechno jednoduchou formou, tak aby je děti pochopily. Občas má od dětí i okamžitou zpětnou vazbu.

„Někdo z dětí přijde a hlásí mi, že se mu program líbil. Někdy se taky rozvykládají o tom, že někoho s postižením mají v rodině, nebo někoho takového v obci potkávají. Jsem ráda, že si všimají, co se kolem nich děje. Věřím, že děti díky osobnímu prožitku zmiňované téma lépe pochopí a budou tak k lidem se zdravotním postižením tolerantnější. Také se dozví, jak mohou osobě se zrakovým či tělesným postižením pomoci,“ říká na závěr Alena Svobodová, která pracovala osm let s dětmi s kombinovanými vadami.

Stanislav Dufka

Alena Svobodová, která přijela s prožitkovým výchovným programem nazvaným Budme kamarádi. Foto: Eliška Pospíšilová.

Fašank ve školní družině – děti upekly milosti

Když naše obec nemohla slavit v únoru tradiční Fašank, obuly se do oslav děti ve školní družině. Nevynechaly snad jedinou radost, kterou Fašank přináší. Nej dřív upekly ve školní kuchyni „milosti“ a smlsly si na nich. Další den vyráběly s paní družinářkou Janou Všetulovou masky, aby si v úterý 16. 2., tak, jak je všude dobrým zvykem před Popeleční středou, naposled zařadily v karnevalovém rejži. O co bylo dětí méně, o to povedenější a propracovanější byly masky. Kéž by příští rok mohly naše děti obléct jen ty fašankové bez doplňků ochraňujících proti infekci.

Kamilla Papugová

Fašank ve školní družině. O co bylo dětí méně, o to povedenější a propracovanější byly masky.

Foto: zsol.cz.

JAK TO VIDÍ PRVNĚČCI A DRUHÁCI? CO BY UDĚLALI JAKO ŘEDITEL?

Položila jsem otázku našim žákům, která je nyní velmi aktuálním tématem naší školy:

„Co bys udělal/a na naší škole, kdybys byl/a ředitel/ka?“

Reakce jak mladších, tak i starších žáků byly naprosto bezprostřední a úžasné, posuďte sami.

TADY JE POHLED PRVNĚČKŮ A DRUHÁKŮ

- Aby škola začínala až v osm hodin,
- delší přestávky,
- barevnější učebnice,
- vyučovací hodinu zkrátit o 10 minut,
- virtuální brýle pro každého žáka,
- Play Station 5 do každé třídy,
- každý týden na oběd lososa a kuřecí řízek,
- po obědě palačinky s nugetou, šlehačkou, jahodami a cukrem,
- aby přijel do školy parkurista Tary,
- prázdniny od června do září,
- o přestávce hrát fotbal na chodbě a větší hřiště na fotbal,
- hezčí záchody,
- velký vyhřívaný bazén s tobogánem a mega skluzavkou na zahradě,
- tělocvičnu přímo ve škole,
- aby už nebyl covid,
- zmrzlinu každý den,
- aby mohli být ve škole mamka a tatka,
- nenosit roušky,
- automat na kofolu,
- akvárium,
- místo aktovek nosit batohy,
- trampolínu a horolezeckou stěnu,
- delší družinu,
- na zahradě aspoň malé zoo,
- jezdit víc na výlety,
- spát ve škole,
- vzít si do školy pejska,
- lanový park na zahradě,
- nové fixy pro každého,
- bufet ve škole i na zahradě,
- v jídelně vanilkové, čokoládové a jahodové mléko a malinové šampaňo,

- aby nebyla povinná výtvarka,
- víc matematiky a čtení,
- místo židlí pohodlná křesla,
- školní besídky,
- aby ve škole zvonilo,
- aby se z dětí jednou za měsíc staly paní učitelky,
- do každé třídy knihy Harry Potter – všechny díly,
- hrát pořád Minecraft,
- nedávat domácí úkoly
- a hlavně, ať už jsou všechny třídy ve škole.

A POHLED DEVĚTÁKŮ

- Jako první bych si udělal/a kafe ve své ředitelně,
- aby byl ples tak, jak má být se vším všudy,
- elektronické žákovky,
- větší porce na oběd,
- víc ovoce a nápojů,
- v pracovním vyučování – vaření 1x za měsíc,
- pětiminutovou přestávku prodloužit na desetiminutovou i za cenu prodloužení vyučování, třicetiminutovou přestávku zanechat - je fakt super,
- tělocvičnu přímo ve škole, školní bufet (pečivo, koblížky, pizza rohlíky, tousty, ovoce a zelenina, croissanty, nápoje),
- větší šatní skříňky,
- hezčí dívčí záchody,
- zvonění ve škole,
- zlepšit dohled o přestávkách na chodbách,
- forma výuky – „škola hrou“ na prvním stupni,
- začátek vyučování v osm hodin,
- na školní zahradě houpačky a altány,
- poznávací výlety do Prahy i do zahraničí,
- zvát do školy rodilé mluvčí (angličtina, němčina, ruština)
- a ať už skončí tato doba covidová.
- Chceme zpátky do školy!

Jana Všetulová, vychovatelka ŠD

VÁŽENÍ RODIČE A PŘÁTELÉ ŠKOLY!

BŘEZEN ZA KAMNA VLEZEM, PLATILO TENTO MĚSÍC SKORO DOSLOVA. VAŠE ŠKOLA VŠAK POKRAČUJE V AKCI: KROMĚ DISTANČNÍ VÝUKY, SE PŘIPRAVUJEME NA PRVNÁČKY A UČÍME PŘI INDIVIDUÁLNÍCH SCHŮZKÁCH. KDE BUDEM V DUBNU? MŮŽEME SI NAVZÁJEM PŘÁT, ABY DRUHÁ ČÁST ZNÁMÉHO PŘÍSLOVÍ ZŮSTALA JEN V NAŠÍ PAMĚTI.

BŘEZEN 21

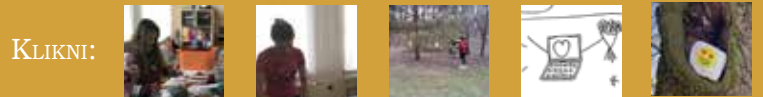
Už na počátku března naše učitelky Kateřina Pěncíková a Adéla Warchilová zvážily, co všechno pro děti znamená dlouhodobá absence docházky do školy. Chybí i cesta do školy a ze školy jako pravidelná procházka. Připravily proto hned dvě zábavně-výukové hry venku, které slouží celý měsíc března a budou k nalezení ještě v dubnu. Hru pro menší děti, které se mohou zúčastnit i děti z mateřinky najdete [ZDE](#).

Druhá hra je o matematice a zvládnou ji pouze školní děti. Najdete ji opět [na webu](#) i na fb školy. Zvláště pro cvičení se zvířátky je užitečný doprovod dospělého. A nezapomeňte se vyfotit jak vám hraní a zkoumání šlo.

A co se děje dál?

Naše škola jako jedna z mála v regionu Slovácka byla vybrána do projektu Ministerstva školství a tělovýchovy k pilotnímu zavádění svobodnější výuky. Jedná se o tzv. kombinované vzdělávání, které má být v nabídce lhotské školy pro jakékoli dítě. Podporuje samostatnost, kreativitu a zájmy dítěte. Přesné podmínky jeho fungování si určuje každá škola sama. My vás budeme informovat na našem webu www.zsol.cz.

Jako s každou aktivitou i tady přivítáme zájem, připomínky i nápady rodičů.

KLIKNÍ:

ŠKOLA SE JEVI TICHÁ A OPUSTĚNÁ. OPAK JE PRAVDOU! I V JINÉM REŽIMU ZLÍJE A HRAJE SI.

I VY, RODIČE A PRARODIČE, POČÍTEJTE S OTEVŘENÝM PROSTŘEDÍM VAŠÍ ŠKOLY. NEVÁHEJTE SE NA NÁS OBRÁTIT S PODNĚTY A PŘIPOMÍNKAMI OSOBNĚ, MAILEM NEBO TELEFONICKY. CHCETE SE DOZVĚDĚT VÍCE? SLEDUJTE NÁS WEB WWW.ZSOL.CZ

Další informace o naší obci
naleznete na:

www.ostrozskalhota.cz

Pošlete fotku s celebritou, rádi ji zveřejníme

Máte společnou fotku se známou osobností, sportovcem, hercem, zpěvákem nebo zpěvačkou? Neděláte s tím tajnosti?

Pošlete ji (sdufka@seznam.cz), připojte krátkou informaci, kde byla fotka pořízena, jak vznikla a kdo je jejím autorem. Rádi ji zveřejníme ve lhotském zpravodaji. Tady je další várka fotek, za které znovu moc a moc děkujeme.

Vlasta Hanáčková a Ivo Valenta

Máme tady jednu vzpomínku na vydařený Sraz Lhot a Lehot v naší obci. Všichni jste jistě poznali v té době senátora Iva Valentu. Vlasta Hanáčková společně se svým manželem pomáhali u pokladny, tak měli bývalého senátora „z první ruky“. Není žádné tajemství, že Vlasta Hanáčková je příznivcem bývalého senátora Iva Valenty.

Vlasta Hanáčková a bývalý senátor Ivo Valenta: archiv VH.

Eva Martínková a Jiří Langmajer

Potkala jsem ho v Resortu Rybníček v Blatnici. V létě jsem tam pracovala a Jiří tam byl ubytovaný na jednu noc, protože hrál ve Slováckém divadle s divadelní skupinou Ungelt. Nebyl mi nikdy příliš sympatický, spíše jsem ho považovala za frajírku, možná i díky jeho rolím, ale překvapil. Byl moc fajn, s každým z nás se ochotně fotil, bavil, choval se kamarádsky. Vybíral si samá zdravá jídla, běhal a dle GPS si z Rybníčku udělal pěkný výšlap na Antoníček – poli, lukami a lesem, kudy jsem to ani já neznala. Po svižné túře přidal plavání na Rybníčku. Bylo vidět, že se s jeho ženou Adélou Gondíkovou opravdu věnují zdravému životnímu stylu a že ho to baví. Mám na něj příjemnou vzpomínku.

Eva Martínková a herec Jiří Langmajer. Foto: archiv EM.

Pavel Miloš a Eliška Lenčešová

Eliška Lenčešová je slovenská reprezentantka v tanečním sportu. Rodačka z Trnavy se setkala s Pavlem Milošem, který žije a podniká v Novém Městě nad Váhom, na golfu. „Eliška je mistryně světa za rok 2019 v rumbě a cha-cha,“ připomněl Pavel skvělé výsledky slovenské tanečnice.

Připravil Stanislav Dufka

Pavel Miloš a tanečnice Eliška Lenčešová. Foto: archiv PM.

Lhotská stopa u běžkařské reprezentace Česka

Fantastické představení mohli sledovat fanoušci běžeckého lyžování v závěrečné etapě Tour de Ski, jejíž součástí byl tvrdý výjezd na olympijskou sjezdovku Alpe Cermis.

Kateřina Razýmová si vynikajícím výkonem dojela pro 6. místo v etapě a v celkovém pořadí se posunula do elitní desítky! To se píše na webu lyžařské reprezentace České republiky.

V italských Dolomitech, poblíž městečka Cavalese, byl u parádního výkonu naší reprezentantky člen realizačního týmu České republiky – fyzi-

terapeut Mirek Kolář.

„S reprezentací jsem byl první týden v lednu na závodech v italském Toblachu, pak se přejíždělo do údolí Val di Fiemme. Desátého ledna bylo zakončení celé Tour výstupem na olympijskou sjezdovku Alpe Cermis,“ popisuje Mirek Kolář svůj pobyt v italských Dolomitech a přibližuje lednové sněhové podmínky.

„Byly fantastické. Prostor jít na lyže jsem měl, byl jsem asi čtyřikrát, ale vždy maximálně na dvě hodiny – jinak jsem měl práci. Přes den jsem pomáhal

týmu při tréninku a závodech, třeba přinést lyže na start nebo mít u trati rezervní hůlky. Večer mě čekala hlavně práce fyzioterapeuta. Kdyby bylo víc volna, tak by byl úžasný výlet na běžkách z Toblachu do Cortina d'Ampezzo nebo ve Val di Fiemme byla upravená trať, tam se jezdí legendární dálkový běh – Marcialonga,“ povídá na závěr Mirek Kolář.

Ještě dodejme, že výsledek Kateřiny Razýmové byl v obrovské konkurenci jeden z nejlepších za několik posledních sezon.

Zleva: Kateřina Janatová, Kateřina Razýmová, Mirek Kolář, Vasil Husák (trenér mužů), Jakub Heřmánek (lékař), Petra Hynčicová, Jan Franc (trenér žen). foto: Archiv MK

Lhota má vicemistra Česka v lukostřelbě

Parádního úspěchu dosáhl Silvestr Mach na podzimním mistrovství Česka v Sedmihorkách u Turnova. Člen klubu dp Lukostřelba Kunovice si z Českého ráje přivezl stříbrnou medaili. „Původně jsem zvažoval, jestli tam mám vůbec jet, ale nakonec mě kolegové přesvědčili, ať jedu. Co se týče ambicí, tak jsem tam jel s tím, že se zúčastním, abych vůbec věděl, jak to na

takových velkých závodech chodí,“ přiznal úspěšný střelec, který závodil v nejpočetnější kategorii 3D lukostřelby tradiční reflexní luk. V závodě bylo klasifikováno 25 borců. „Závod probíhal na dvě kola, v sobotu se střílelo na 35 zvířat po dvou šípech. V neděli nás rozdělili podle sobotních výsledků a šla se ta samá trasa, ale pouze po jednom šípu,“ sdělil na závěr Silvestr Mach. *std*

Člen klubu dp Lukostřelba Kunovice Silvestr Mach.
Foto: Archiv SM

Lhoťané na 54. ročníku Jizerské padesátky. Odběžkovali ji na Pustevnách

Přihlásili se na nejslavnější, největší a v Česku také nejoblíbenější běžkařský závod. Lhoťané Petr Ratajský a Richard Dominik absolvovali 54. ročník ČEZ Jizerské padesátky.

Nejprestižnější český lauf se jezdí od roku 1968. Letos se v kategorii amatérů jel kvůli koronaviru virtuálně – na dálku. To znamená, že jste si mohli svoji trasu odběžkovat prakticky kdekoli a výkon z aplikace pak zaslat pořadatelům. To všechno mělo časový limit do konce února.

Petr a Richard si pro svoji porci padesátky vybrali beskydské Pustevny. Padesátku zvládli za 6:33:54 hodin. Abychom byli přesní, tak jejich trasa měřila přesně 50,09 kilometru.

„Z našeho času si klidně můžete odečíst dobrých čtyřicet minut. Nějakou dobu jsme se fotili u sochy Radegastu, pak ještě na Radhošti. Něco jsme ztratili i u chaty Mír, kde jsme měli občerstvení,“ upřesňoval Richard Dominik, který začal s běžkováním teprve v letošním roce. „Nějaký trénink jsem měl v Orlických horách, něco jsem naběhal u Nové Lhoty.“

Borci jeli po trase Pustevny – Radhošť – Pustevny – Chata Mír – Martiňák – Pustevny a zbylé tři kilometry dobíhali přímo u nádherných chalup – Libušína a Maměnky. Stopa nebyla po nočním sněžení úplně ideální, ale běžkaři si nestěžovali.

„Docela to šlo. Jen ráno byl maličko horší terén, sníh byl mokrá a rolba projela stopu až někdy kolem oběda. Menší krizi jsem měl až těsně před Pustevnami. Na trase z Martiňáku, to už jsem věřil, že tu padesátku dáme,“ tvrdil čtyřicetiletý Richard Dominik.

Petr Ratajský je dlouholetý fanoušek běžkařského sportu, přesto byla padesátka na Pustevnách jeho dosavadním vrcholem.

„Nikdy předtím jsem padesátku neuběhl, nejvíc jsem dal 42 kilometrů. Krizi jsem měl až těsně před koncem. Čekal jsem asi deset minut na Richarda a ztuhlly mně nohy, pak jsem se jenom těžce rozjížděl,“ popisoval svůj rekordní běh Petr Ratajský.

Petra Ratajský (vlevo) a Richard Dominik přes startem padesátky na Pustevnách. Foto: std

„Myslím, že za pět hodin je to reálné zvládnout. My jsme chtěli celou trasu hlavně dokončit, neběželi jsme na čas,“ přiznal na závěr devětačtyřicetiletý běžkařský nadšenec.

Stanislav Dufka

Blízko Lhoty se pojede známá cyklotour. Přidej se i ty!

Na kole dětem – nadační fond Josefa Zimovčáka na podporu onkologicky nemocných dětí vznikl v roce 2010 jako benefiční součást sportovního projektu Na kole dětem. Svoji činností se především zaměřuje na sportovní aktivity a zajištění rekondičních pobytů, které usnadňují dětem a jejich rodičům překonávat traumata způsobená těžkou nemocí. To se píše na stránkách projektu.

Pomoci můžete i vy – máte jedinečnou příležitost. Cyklotour Na kole dětem projede těsně kolem naší obce v rámci druhé etapy Luhačovice – Bzenec. Druhá etapa je na programu v pátek 4. 6. 2021.

Trasa:

Luhačovice – Zlín – Uherské Hradiště – Podolí – Dolní Němčí – Blatnička – Strážnice – Bzenec Vinný dům.

Délka trasy: 115 km.

Můžete jet celou trasu, nebo se můžete napojit třeba v Dolním Němčí, kde bude u obecního úřadu půlhodinový odpočinek. Cyklotour se může zúčastnit opravdu každý, kdo bude dodržovat pravidla. Stačí se kdekoliv během trasy připojit do pelotonu a pokračovat s ním v cestě, dokud se Vám budete chtít a dokud budete stačit. Na každém odpočinkovém místě jsou pokladničky, každý může přispět dle vlastního uvážení.

Celý peloton je doprovázený Policií ČR, jede se za plného provozu. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že tempo je docela svižné.

V pelotonu je třeba dodržovat zejména tři základní pravidla:

- **VŠICHNI ÚČASTNÍCI CYKLOTOUR BUDOU MÍT NA HLAVĚ HOMOLOGOVANOU CYKLISTICKOU HELMU!!!**
- **JEZDÍ SE ZÁSADNĚ PO PRAVÉ STRANĚ VOZOVKY A MAXIMÁLNĚ VE DVOJICÍCH!!!**
- **JE ZAKÁZÁNO PŘEDJÍZDĚT V ČELE PELOTONU LÍDRA JOSEFA ZIMOVČÁKA.**

Itinerář 2. etapy – pátek 4. 6. 2021:

Start 8.00 Luhačovice, 9.30 – 10.00 Zlín, 11.20 – 11.50 Uherské Hradiště, 12.20 – 12.50 Podolí, 13.35 – 14.05 Dolní Němčí, 14.55 – 15.25 Blatnička, 16.25 – 16.55 Strážnice, cíl 17.10 Bzenec Vinný dům.

V některém z dalších ročníků by chtěl lídr a organizátor celé akce Josef Zimovčák vést celý peloton přes Svatý Antonínka. „Chtěl bych do akce zapojit obě obce zpod Antonínka, tedy Blatnici a Ostrožskou Lhotu,“ nechal se slyšet známý cyklista. **Více na:** www.nakoledetem.cz

Stanislav Dufka

Hokej ve Lhotě žije

I přes složité podmínky v době koronavirové jsou hokejisté Lhoty dle svých možností aktivní. V září loňského roku jim dokonce začala v Amatérské hokejové lize (AHL) nová sezona, ta ale byla ze známých důvodů za pár týdnů zrušena.

„Stačili jsme odehrát čtyři zápasy, z toho byly dvě prohry a dvě výhry. V AHL bylo nově sedm týmů, my jsme šli do nového ročníku se dvěma posilami,“ vrací se k uplynulému ročníku kapitán a předseda hokejistů Richard Dominik.

Pozitivní také bylo, že někteří zkušení hráči, kteří chtěli skončit s aktivní činností, svoje rozhodnutí odložili. „Chtěl skončit Dalibor Gabriel a Čiko (Michal Bachan), oba nakonec slíbili, že odehrají ještě jednu sezonu,“ prozradil šéf lhotského HC.

V období velkých únorových mrazů to byla právě parta hokejistů, kteří připravili kluziště Na placi. V době pandemie bylo bruslení pro děti i dospělé jedna z mála možností sportování.

„Také jsme tam absolvovali čtyři tréninkové jednotky. Samozřejmě za přísných pandemických opatření. Věřím, že příští sezona už se dohraje,“ divá se Richard Dominik optimisticky do budoucna a na závěr ještě dodává: „Už máme i rezervovaný sál na náš ples. Měl by být příští rok – druhý týden v lednu.“

Stanislav Dufka

Novoveský přespolák se zapsal kvůli termínu do historie. Vyhrál ho Petr Bachan

Až po uzávěrci našeho vánočního zpravodaje skončil 43. Novoveský přespolák v Ostrožské Nové Vsi. Kvůli nejpozdějšímu termínu se zapsal do historie. Kvůli několika odkladům a vládním nařízením se totiž uskutečnil až v sobotu 12. prosince!

„Běžecké závody v tomto předvánočním období sice nejsou nic mimořádného, ale aby se v tomto termínu uskutečnila soutěž v rychlostní kanoistice, to asi budou pamětníci pádlování hodně přemýšlet,“ říká šéf klubu TJ Ostrožská Nová Ves a ředitel tradičního závodu Vít Pjajčík.

Dlouho to přitom vypadalo, že se oblíbená akce letos vůbec neuskuteční. Rozvolnění epidemiologických opatření v závěru roku ale pořadatelům dalo zelenou. Novoveský přespolák tak udělal tečku za zvláštní kanoistickou sezonou.

Vítěz se omlouval druhému

Na start v běhu se postavilo 84 závodníků. Nejrychlejšími na trati 4,2 kilometru byli atlet Slovácké Slávie Petr Bachan z Ostrožské Lhoty. Zaskočený vítěz ale v cíli sportovně poděkoval druhému v pořadí, Jiřímu Daňkovi, taktéž z Uherského Hradiště.

„Chci se omluvit tomu, co běžel přede mnou. Já jsem se nechal celý závod táhnout, potom jsem ho na konci předběhl, protože zítra mám mistrovství republiky v krosu,“ vysvětloval Bachan, jenž své kvality prokázal i v neděli na

Novoveský přespolák vyhrál Lhoťan a atlet Slovácké Slávie Uherské Hradiště Petr Bachan. Foto: Kanoistika O.N.Ves.

mistrovství České republiky v krosu, když mezi dorostenci doběhl devatenáctý.

Ženy a dívky 4,2 km: Anna Pavlíčková (Ostrožská Lhota), Nikola Balcarová (Chylice), Johana Němčíčková (Uherský Ostroh), Tereza Studničková (Ostrožská Nová Ves).

Muži a chlapci 4,2 km: Jiří Daněk (Uherské Hradiště), Petr Bachan (AC Slovácká Slávia Uherské Hradiště), Ondřej Prchlík (Chylice), Petr Janeček (C&K Lodní sporty Brno), Vojtěch Tischer (Chylice), Jiří Uvira (Kudlovice), Štěpán Hirsch (Kojetín).

Stanislav Dufka

**KAMENICTVÍ
ANDRYSÍK**
Rodinná firma s tradicí
tel: 733 551 777

VYUČEN V OBORU KAMENÍK www.kamenictvi-andrysik.cz

Jsme rodinná firma, která se zabývá výrobou a montáží pomníků a veškerými kamenickými pracemi.

- DVOJHROBY, JEDNOHROBY, URNOVÉ HROBY
- KRYCÍ DESKY, OBRUBY, BETONOVÁNÍ ZÁKLADŮ
- SEKÁNÍ PÍSMO, ZLACENÍ A STŘÍBŘENÍ, PÍSKOVÁNÍ PÍSMO (PŘISEKÁME JAKÝKOLIV STYL PÍSMO PŘÍMO NA HŘBITOVĚ)
- HŘBITOVNÍ DOPLŇKY - VÁZY, LAMPY, KŘÍŽE, FOTO NA POMNÍKY, URNY
- GRILOVACÍ DESKY Z LÁVOVÉHO KAMENE

AKČNÍ NABÍDKA KRYCÍCH DESEK - JARNÍ SLEVY

VZORKOVÁ PRODEJNA UHERSKÝ BROD ul. 26. DUBNA 1101 , u Družby

Vzor nemám, hlásím podle sebe.

Přiznává hlasatel fotbalistů Bedřich Doležal

Třináct let hlásí v Ostrožské Lhotě Bedřich Doležal. Pamatuje krajskou soutěž, vyhocenou derby proti sousednímu Hluku, Ostrožské Nové Vsi nebo třeba Uherskému Ostrohu.

Aktuálně „jeho“ Lhota pamatuje i lepší fotbalové časy. Jako hlasatel se připravuje na okresní soutěž – což je na Uherskohradištsku základní třída.

„Na každý zápas se musím připravit stejně. Je jedno, jakou soutěž hrajete. Podívám se na poslední zápasy soupeře. Zjistím, kteří jsou tam lídři nebo známí hráči a podle toho si dělám zápisky. Všechno si píšu pěkně ručně,“ líčí přípravu Bedřich Doležal a kvituje nedávné rozhodnutí svazu.

„Povinnost vypisovat zápis přes počítač nám hlasatelům hodně pomohla. Všechno je krásně čitelné.“

Právě ručně psané zápisy, pokaždé jiným rukopisem, komplikovaly hlasatelům v minulosti život. „Některá jména nešla vůbec přečíst. Pamatuji si, že když u nás hrály Hradčovice, tak jejich funkcionáři přišli s tím, co že nám to tady hlásíš, taková jména ani v kádru nemáme. Když se přišli podívat na zápis, tak ho sami nemohli přečíst,“ přidává lhotský hlasatel komickou příhodu.

Za těch třináct se mu vybavují také další pikantnosti. Nejhůř mu bylo koncem května v roce 2017. Lhota hrála proti Babicím o postup do okresního přeboru.

„Na ten zápas do smrti nezapomenu. Pískal to jeden nejmenovaný rozhodčí, dva domácí hráče vyloučil a ze zápasu udělal šaškárnu. Po zápase

se zvedli fanoušci Lhoty a chtěli rozhodčího jenom bít a bít. Řeknu upřímně, že jsem z toho byl celý roztřepaný. Rozhodčí tehdy chtěli doprovod až k autu. Naštěstí se to postupně uklidni-

Třináct let hlásí v naší Lhotě na fotbale Bedřich Doležal. Foto: Dušan Dufka. lo,“ vzpomíná na třaskavý duel.

Na druhou stranu si Bedřich Doležal vybavuje i příjemné fotbalové zápasy. Rád třeba vzpomíná na pohárový zápas proti sousednímu Hluku. Hrál se koncem srpna 2012.

„Po zápase se zvedli fanoušci Lhoty a chtěli rozhodčího jenom bít a bít. Řeknu upřímně, že jsem z toho byl celý roztřepaný.“

„Lhota hrála I. B třídu, Hluk krajský přebor. Myslím, že to bylo první kolo krajského poháru, hrálo se v

horkém letním počasí. Lhota a Hluk jsou fotbalově spojené kluby – hráči z obou mančaftů hostují nebo přestupují z jednoho klubu do druhého. Navíc je Lhota a Hluk spojena cyklostezkou. Tehdy bylo na zápase přes pět stovek fanoušků, Hluk vyhrál 2:0. Byl to jeden z posledních vrcholů fotbalu ve Lhotě,“ povídá 57letý hlasatel.

Další vzpomínka se lhotskému hlasateli vybavuje po jeho operaci očí. „Na to také nejde zapomenout. Ve čtvrtek jsem byl na zákroku a v pátek už jsem hlásil pohárový zápas Lhoty proti Nedachlebicím,“ povídá Bedřich Doležal a samozřejmě nesmí zapomenout na svůj vůbec první odhlášený zápas.

„Ten byl v roce 2007 v srpnu. Naše Lhota tehdy hrála I. B třídu, porazili jsme Strání, které dnes hraje divizi, 4:2. Přijelo hodně fanoušků hostů, ze zápisků jsem vyhledal, že na zápase bylo 290 platících diváků – to byla krásná návštěva,“ vzpomíná lhotský hlasatel, který občas figuruje v zápise jako hlavní pořadatel. V sezoně 2018/2019 si dokonce zahrál krajský přebor. Fotbalisté Hluku z důvodu rekonstrukce trávníku hráli své mistráky ve Lhotě.

Bedřich Doležal nejenom hlásí, ve Lhotě se také stará o kroniky všech sportovních klubů. Vede kroniku SK Ostrožská Lhota a v neposlední řadě pracuje na Okresním fotbalovém svazu v Uherském Hradišti ve Sportovní technické komisi. Ptáte se na jeho hlasatelský vzor?

„Žádný nemám, hlásím podle sebe. Nechci nikoho kopírovat, legendárního hlasatele Jaroslava Bočka jsem nepoznal, jenom z knížky o Synotu,“ říká na závěr Bedřich Doležal, kterému ve Lhotě nikdo jinak neřekne než Běda.

Stanislav Dufka

Bunkr pod Antonínkem v době koronavirové

Obyčejně se po zimní přestávce bunkr pod Antonínkem otvírá pro širokou veřejnost v dubnu. Ze známých „koronavirových“ důvodů to bylo v loňském roce až první červnovou nedělí. Sezona se nám všem podstatně zkrátila. I přes mimořádné opatření vlády, které bylo prakticky po celý rok, se každou neděli za příznivého počasí scházelo u bunkru kolem padesátky lidí.

Snažili jsme se příchozím přiblížit historii a využití bunkru v šedesátých letech minulého století. Také jsme zjistili, že k bunkru se spousta návštěvníků ráda vrací – hlavně cyklisté, kteří po cyklostezkách křižují naše malebné Slovácko s bohatou historií.

V roce 2021 představíme široké veřejnosti zrekonstruovaný Jeep Daihatsu

V loňském roce navštívilo bunkr kolem sedmi stovek lidí. Ukončení sezony bylo naplánováno na listopad s ukázkou vojenské techniky. To se z pandemických důvodů nekonalo, stejně jako představení nově zrekonstruovaného vozu JEEP Daihatsu.

Děkujeme všem za přízeň v uplynulém roce. Taktéž děkujeme za podporu zemědělskému družstvu Ostrožsko, a. s. a také Obecnímu úřadu v Ostrožské Lhotě.

Fotka z loňského zahájení sezony. Díky koronaviru se bunkr otvíral až v červnu. V popředí Stanislav Kuřina. Foto: Stanislav Dufka.

Na všechny se těšíme v letošním roce 2021. Věříme, že konečně představíme široké veřejnosti náš zrekonstruovaný Jeep Daihatsu.

Spráci bunkru: Stanislav Kuřina a Josef Boček

Na loňský Silvestrovský výšlap se šlo po dvou. Jitka Štěpánová (vpravo) a Alena Lopatová. Foto: Josef Lopata.

Silvestrovský výšlap na Antoníček se uskutečnil i v době pandemie

Centrum otevřená škola společně s turisty pořádají už tradiční Silvestrovský výšlap na Antoníček. Z důvodu koronavirové pandemie byl 21. ročník poněkud jiný. Už několik dní před výšlapem přišlo do e-mailu od předsedy turistů tohle doporučení:

„Vzhledem k nejhoršímu stupni protiepidemických opatření doporučuji Silvestrovský výšlap na Antoníček uskutečnit individuálně – ve dvojici. Podobně, jako tomu bylo na Velikonocce,“ napsal Pavel Žajdlík. Nabídl také druhou variantu:

„Můžete také zůstat doma. Neboť smyslem výšlapu je kromě aktivního pohybu hlavně setkání s lidmi, „košť“ pálenek a vánočního cukroví.“

Nakonec se výšlap přece jenom uskutečnil, na Antoníček se šlo podle platných vládních nařízení.

„Šli jsme po dvou, s povinnými rozestupy. Jsem rád, že tradice nebyla přerušena. Věřím, že příští výšlap už bude probíhat tak, jak jsme zvyklí,“ vyslovil na závěr přání Josef Lopata, hlavní organizátor a účastník všech jednadvaceti ročníků.

Stanislav Dufka

Tip na výlet od Aničky: Filipovo údolí a chata Megovka Kouzelné místo kousek od domova

Tento tip na výlet je pro malé i velké turisty, ale v pohodě to zvládnou i starší lidé. Vydáte se směr Velká nad Veličkou, na konci Velké se odbočí vlevo – směr Javorník. Dál pokračujete podle ukazatelů na Ski areál Filipov. Je to nějakých 18 km. Filipov vás přivítá krásnou sjezdovkou, kde se dá příjemně a bez problémů zaparkovat. V letošní sezoně je však sjezdovka ze známých koronavirových důvodů mimo provoz.

Od sjezdovky se můžete podle ukazatelů vydat na pohodovou procházku na chatu Megovku. Ta v minulosti patřila Filipu Magnusovi, majiteli Filipova údolí. Na chatě najdete pamětní desku J. M. Hurbana, iniciátora výletů uherských a moravských Slováků koncem 19. století. Dnes je chata majetkem Mysliveckého sdružení Karpaty.

Cestou narazíte na krásná místa, jako jsou studánky, potůčky a nádherná uklidňující příroda. Můžete se občerstvit v hotelu Filipov, u paní Hráčkové, ale momentálně mají kvůli covidu-19 zavřeno.

Chata Megovka a její okolí jsou okouzlující. Také se tam nachází krásný oltářík Panny Marie. Z Filipova údolí je to na Megovku asi 4 km po mírně pozvolné trase, celá pohodová procházka může trvat tak dvě tři hodiny.

Náročnější a fyzicky zdatnější turisté můžou pokračovat z Megovky po zelené značce na Kubíkův vrch. Je to další 2 km, ale terén už je značně kopcovitější.

Na vycházku jsme šli v zimě. Mám raději jaro, to bude o moc lepší. Vezmou se kola a dá se to projet křížem krážem a určitě objevíme i jiný krásný kraj. Už se moc těším, cizinu máme docela projetou a nevíme, co máme kousek od domova za krásná a kouzelná místa.

V těsném okolí chaty se nachází krásný oltářík Panny Marie.

Autorka reportáže u chaty Megovka. Foto: 2x Anička Fanturová.

Jinak výlety nerada plánuji. Vždycky je řeším teď hned, z minuty na minutu. Když se plánuje, tak to většinou nevyjde. Nejraději mám výlety, které jsou malé a krátké.

Anička Fanturová

**Centrum otevřená škola
Ostrožská Lhota**

MEDITACE, ČAS PRO SEBE

***Jste srdečně zváni na společné setkání při meditaci v přírodě,
kterou Vás provede paní Karla Pukovcová.***

***Je zakladatelkou centra osobního rozvoje a zdravého
životního stylu AVALON UH. Je terapeutkou, lektorkou, vede
Ženské kruhy a řízené meditace. Zabývá se také
psychosomatikou.***

Pátek 4.6.2021

18:00 -21:00 hod

Včelařské centrum v Hájku

(za nepříznivého počasí se akce koná v Centru otevřená škola)

90 Kč

předprodej vstupenek: Místní knihovna

Více na
www.farnost-ostrozska-lhota.cz

**ROZŠÍŘME
A
OMLAĐME**
řadu žen,
které se starají
o čistotu kostela.

**NA SKUPINU
VYJDE ÚKLID
CCA**
6x za rok!

**MÁME
8
SKUPIN.**
😊
Věkový průměr
cca 70 let.

**1 ROK MÁ 365 DNŮ
COŽ JE
8760 HODIN.**
Pár jich můžeme
věnovat
údržbě kostela ...

VOJTA POSPÍŠIL/ČLOVĚK A VÍRA

Biblické velikonoční události

Děj celého týdne je popsán v tzv. pašijích, které se čtou na Květnou neděli a na Velký pátek.

KVĚTNÁ NEDĚLE

Církev si připomíná slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma. Přijel na oslátku. Lidé ho vítali, volali sláva, mávali olivovými ratolestmi... V ten den se světi živové ratolesti („kočičky“).

ZELENÝ ČTVRTEK

Ježíšova poslední večeře s apoštoly, při níž proměnil chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev (tajemství eucharistie) a na znamení pokory před ní myl apoštolům nohy. Následuje modlitba v Getsemanské zahradě a jeho zajetí.

Název vznikl nejspíš přesmyčkou původního německého názvu Greindonnerstag (lkavý čtvrtek) na Gründonnerstag (Zelený čtvrtek).

Než kohout

3x zakokrhla,
tak Petr
3x zapřel Krista.

VELKÝ PÁTEK

Velký pátek připomíná den smrti Ježíše Krista. Konal se proces odsouzení. Setkal se Pilátem, byl bičován, korunován trním... Následovala cesta na Golgotu, ukřižování a uložení do hrobu. Ježíš zemřel v pátek ve tři hodiny odpoledne.

Utichnou zvony a varhany.
PÁ-SO se místo zvonění „klepáčuje“!

Připomínáme si Ježíšovu smrt a to, že leží v hrobě.

V kostele je upraveno místo k soukromé modlitbě, které nám hrob znázorňuje (tam kde máme betlém).

BÍLÁ SOBOTA

Po západu slunce se slaví vigilie - slavnost Kristova vzkříšení.

Při mši svaté probíhá slavnost světla, žehná se voda a velikonoční svíce - tzv. paškál, lid obnovuje křestní sliby a dospělí mohou přijmout křest.

Je to obřad „veliké noci“ = Velikonoc!

Název pravděpodobně pochází od bílých křestních rouch těch, kteří křest v tento den přijímali.

Následující neděle a celá doba velikonoční je odleskem radosti předešlé noci. Každá neděle v roce je tedy „oslavou Velikonoc“.

Foto: Úlověka - Víra Vojta Pospíšil